

ปัจจัยกำหนดอาชญากรรมในประเทศไทย

นางสาวสโรภาญจน์ เปี่ยมพงษ์สานต์

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DETERMINANTS OF CRIME RATE IN THAILAND

Miss Sarokarn Piempongsan

ศูนย์วิทยพัทยาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Economics Program in Economics

Faculty of Economics

Chulalongkorn University

Academic Year 2010

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ปัจจัยกำหนดอาชญากรรมในประเทศไทย

โดย

นางสาวสโรภาญจน์ เปี่ยมพงษ์สานต์

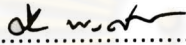
สาขาวิชา

เศรษฐศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

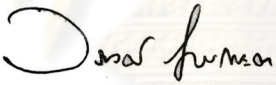
รองศาสตราจารย์ ดร.วราวุฒ สุวรรณระดา

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

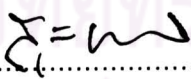
..... คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ตีรณ พงศ์มณฑิณี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.พงศา พรชัยวิเศษกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.วราวุฒ สุวรรณระดา)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิเชต เจษฎาฉัตร)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรัชย์ หวันแก้ว)

สโรภาญจน์ เปี่ยมพงษ์สานต์ : ปัจจัยกำหนดอาชญากรรมในประเทศไทย.
(Determinants of Crime rate in Thailand) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ดร.ว
เวศม์ สุวรรณระดา, 64 หน้า.

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเกิดอาชญากรรมกับ
ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และกายภาพรวมถึงศึกษาผลจากการป้องกันและปราบปราม
อาชญากรรมของตำรวจที่มีต่ออัตราการเกิดอาชญากรรม ในการศึกษาครั้งนี้จะทำการวิเคราะห์
โดยใช้วิธี OLS (Ordinary Least Squares) ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลภาคตัดขวาง (Panel Data) ราย
จังหวัดทั้ง 76 จังหวัดในประเทศไทย ระหว่างปีพ.ศ. 2542 – พ.ศ. 2551

ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ พิจารณาจากจำนวนโรงงาน
อุตสาหกรรมต่อพื้นที่ และอัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดพื้นที่ติดกัน มีผลกระทบต่ออัตรา
การเกิดอาชญากรรมในจังหวัดอย่างมีนัยสำคัญในทางบวก สำหรับสัดส่วนของแรงงานที่มีระดับ
การศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึง
สัดส่วนของผู้มีต้นทุนในการก่ออาชญากรรมสูงนั้นจะมีผลในทางลบ หากความหนาแน่นของ
ประชากรต่อพื้นที่ลดลงส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มขึ้น และสัดส่วนของแรงงานต่าง
ดาวต่อกำลังแรงงานในจังหวัดนั้น มีผลกระทบต่ออัตราการเกิดอาชญากรรมในทางบวก
ขณะเดียวกันจากการศึกษาายังพบว่า กิจกรรมทางเศรษฐกิจซึ่งวัดโดยผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด
ต่อหัวประชากร และความครอบคลุมของการมีหลักประกันทางสังคม ซึ่งวัดโดยสัดส่วนของ
ผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด หากปัจจัยเหล่านี้ไม่ได้มีระดับที่สูง
เพียงพอนั้นก็มิได้ทำให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง สำหรับผลจากการป้องกันและ
ปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจที่มีต่ออัตราการเกิดอาชญากรรม หากสัดส่วนของการจับได้
ต่อการแจ้งคดีทั้งหมดเพิ่มขึ้น ซึ่งมีนัยว่าหากตำรวจทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น จะ
ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างกันของปัจจัยกำหนดอาชญากรรมแต่ละประเภท
หากอัตราการว่างงานในจังหวัดเพิ่มสูงขึ้นจะส่งผลให้คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญเพิ่มขึ้น แต่
เมื่อความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่เพิ่มขึ้น จะส่งผลให้คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย และคดีชีวิต
ร่างกายและเพศลดลง

สาขาวิชา.....เศรษฐศาสตร์.....ลายมือชื่อนิสิต.....สโรภาญจน์ เปี่ยมพงษ์สานต์.....
ปีการศึกษา.....2553.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5185173429 : MAJOR ECONOMICS

KEYWORDS : Crime rate

SAROKARN PIEMPONGSAN: DETERMINANTS OF CRIME RATE IN THAILAND.

THESIS ADVISOR: ASSOC. PROF. WORAWET SUWANRADA, Ph.D., 64 pp.

This study examines, firstly, the determination of economic, social and physical factors on crime rate in Thailand and, secondly, the effect of the effort of preventing and suppressing crime of the Thai police department on crime rate. We used OLS (Ordinary Least Square) method and utilized panel data during 1999-2008 of 76 provinces in Thailand.

Our results indicate that, physical factors, namely factory density and spillover effect from neighborhood provinces affect positively on crime rate. The proportion of secondary school graduates on total workers, which reflects more people with high opportunity cost of crime, has negative relation to crime rate. Population density affects negatively on crime rate while proportion of foreign workers on total workers has positive effect on crime rate. Moreover, we found that, in cases of provincial economic activities (defined by gross provincial product per capita) and the coverage of social safety net within province, their contribution on crime rate decreasing will not appear if their magnitudes are not big enough. The effort for crime suppression defines by the ratio of arrested per offences will decrease significantly the provincial crime rate.

In addition, we found that the signs of contribution of each factors are different by types of crime. For example, the magnitude of unemployment will increase the violent crime. The areas with lower population density (i.e. remote area) tend to have less drug cases, prostitution cases, gambling cases.

Field of Study : Economics

Academic Year : 2010

Student's Signature Sarokarn Piempongsan.

Advisor's Signature Assoc. Prof. Worawet Suwanrada

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความรู้ที่ผู้เขียนได้รับจากคณาจารย์คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รองศาสตราจารย์ ดร.วรงค์ สุวรรณระดา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้ข้อชี้แนะที่เป็นประโยชน์ของการศึกษามาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.พงศา พรชัยวิเศษกุล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และคณะกรรมการทุกท่านซึ่งประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิเชณศ เจษฎาฉัตร และรองศาสตราจารย์ ดร.สุริชัย หวันแก้ว ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการชี้แนะแนวทาง และความคิดเห็นในประเด็นต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ ฉบับนี้ให้สำเร็จและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณคุณอนุชา วิสัยแก้ว สำหรับความช่วยเหลือ ขอขอบคุณเพื่อนๆ และขอบคุณบุคลากรคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัวที่คอยเป็นกำลังใจ สนับสนุนและช่วยเหลือด้วยดีเสมอมา ประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนขอมอบแต่บิดา มารดา และอาจารย์ทุกท่าน แต่หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้เขียนขอน้อมรับเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว

ศุภณีย์วิทย์ทรัพย์ากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	7
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	7
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
1.5 นิยามศัพท์.....	7
บทที่ 2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการศึกษาและวรรณกรรมปริทัศน์.....	10
2.1 แนวคิดและทฤษฎี.....	10
2.1.1 อาชญากรรมและการลงโทษ วิธีการทางเศรษฐศาสตร์.....	10
2.1.2 แนวความคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมและการกระทำผิด.....	17
2.1.3 ทฤษฎีทางอาชญวิทยาเกี่ยวกับการกระทำผิด.....	18
2.1.4 ทฤษฎีอาชญวิทยาแนวพุทธ.....	20
2.2 วรรณกรรมปริทัศน์.....	22
บทที่ 3 วิธีการศึกษา	25
3.1 แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา.....	25
3.2 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา.....	31
บทที่ 4 ผลการศึกษา.....	33
4.1 ภาพรวมอัตราการเกิดอาชญากรรม 5 ประเภทของประเทศไทย	33
4.1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดอาชญากรรมทั้ง 5 ประเภท ..	35
4.1.2 ปัจจัยในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ	50
4.2 ผลการศึกษาอัตราการเกิดอาชญากรรมแยกเป็นรายประเภท	51

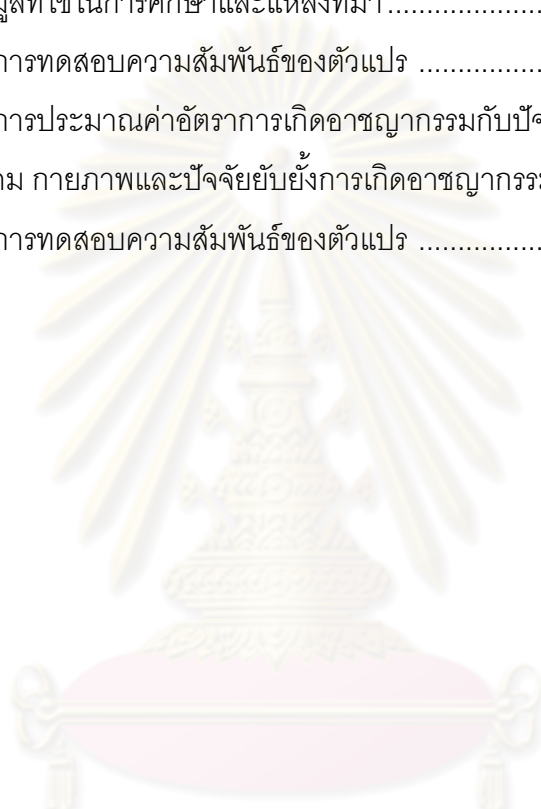
	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	57
5.1 สรุปผลการศึกษา	58
5.1.1 ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมและกายภาพที่บ่งชี้การเกิด อาชญากรรม	58
5.1.2 การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ.....	59
5.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	59
5.3 ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป	60
รายการอ้างอิง.....	61
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	64

 ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 3.1	เครื่องหมายที่คาดการณ์ของค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอธิบาย	30
ตารางที่ 3.2	ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาและแหล่งที่มา	31
ตารางที่ 4.1	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปร	37
ตารางที่ 4.2	ผลการประมาณค่าอัตราการเกิดอาชญากรรมกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม กายภาพและปัจจัยยับยั้งการเกิดอาชญากรรม รวม 5 ประเภท	40
ตารางที่ 4.3	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปร	53

ศูนย์วิทยพัทยาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญญภาพ

	หน้า
แผนภาพ 1.1	สถิติการแจ้งคดีทั้ง 5 ประเภททั่วประเทศ 4
แผนภาพ 1.2	สถิติการแจ้งคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญทั่วประเทศ 4
แผนภาพ 1.3	สถิติการแจ้งคดีชีวิต ร่างกาย และเพศทั่วประเทศ 5
แผนภาพ 1.4	สถิติการแจ้งคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ทั่วประเทศ 5
แผนภาพ 1.5	สถิติการแจ้งคดีที่น่าสนใจทั่วประเทศ 6
แผนภาพ 1.6	สถิติการแจ้งคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายทั่วประเทศ 6
แผนภาพ 2.1	ทฤษฎีการเกิดอาชญากรรมแนวพุทธ 21
แผนภาพ 4.1	อัตราการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทย 34
แผนภาพ 4.2	ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP) กับ อัตราการเกิดอาชญากรรม 47
แผนภาพ 4.3	ความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนของผู้ประกันตนต่อกำลังแรงงานในจังหวัด (SafetyNet) กับอัตราการเกิดอาชญากรรม 49

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ในบทนี้จะกล่าวถึงแรงจูงใจที่ทำให้เกิดการศึกษาวินัยของวิธานนิพนธ์นี้ ซึ่งประกอบด้วยความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการศึกษา ขอบเขตของการศึกษา และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ดังนี้

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาอาชญากรรมนั้นเป็นปัญหาที่มีความสำคัญ เนื่องจากอาชญากรรมมิได้ส่งผลกระทบต่อปัจเจกบุคคล (Individual) เท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อสังคมส่วนรวมด้วย (Externality) ทั้งในผลกระทบทางสังคม และทางเศรษฐศาสตร์ ซึ่งหากมองในมุมมองทางเศรษฐศาสตร์ การเกิดอาชญากรรมส่งผลกระทบต่อทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นความหวาดกลัวของคนในสังคมนำมาซึ่งการลดลงของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ โดยหากมีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูงจะส่งผลถึงความเชื่อมั่นที่ลดลงของนักลงทุนทั้งในและต่างประเทศ นำมาซึ่งการลงทุนที่ลดลง ทำให้การพัฒนาและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจลดลงตามไปด้วย อีกทั้งการเกิดอาชญากรรมนั้นนำมาซึ่งต้นทุน (โดยต้นทุนนี้มาจากภาษีของประชาชน) ที่ต้องใช้ในการป้องกันและปราบปรามด้วย นอกจากนี้แล้วการเกิดอาชญากรรมยังส่งผลกระทบต่อความสุขของคนในสังคมที่ลดลงด้วย โดยจากการศึกษาของ Powdthavee (2005) พบว่า การเกิดอาชญากรรมโดยเฉพาะอาชญากรรมประเภทอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในพื้นที่หนึ่งๆ นั้นได้ส่งผลกระทบต่อในแง่ของความรู้สึกหวาดกลัวของคนในพื้นที่อื่นด้วย และยังได้แสดงหลักฐานว่าการเกิดอาชญากรรมส่งผลให้ผู้เสียหายจากอาชญากรรมมีชีวิตความเป็นอยู่รวมไปถึงมีความสุขลดลง

การวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดอาชญากรรมนั้นสามารถวิเคราะห์ได้จากหลายแนวคิด ทฤษฎี โดยหากพิจารณาสาเหตุการเกิดอาชญากรรมในมุมมองทางเศรษฐศาสตร์ตามแนวคิดของ Becker (1968) นั้นสาเหตุของการก่ออาชญากรรมหรือการกระทำความผิดใดๆ ของปัจเจกบุคคลนั้นมีได้ขึ้นอยู่กับอารมณ์ ความรู้สึกหรือแม้กระทั่งสิ่งแวดล้อม ณ ขณะนั้น แต่จะขึ้นอยู่กับอรรถประโยชน์สูงสุดที่จะได้รับจากการกระทำความผิดนั้น (Benefit) เปรียบเทียบกับต้นทุนที่เกิดขึ้น (Cost) ซึ่งต้นทุนในที่นี้คือโอกาสที่จะถูกลงโทษและความรุนแรงของโทษที่จะได้รับอย่างไรก็ตามผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการก่ออาชญากรรมนี้ไม่ได้กระทบต่อผู้ก่ออาชญากรรมและผู้เสียหายโดยตรงเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อที่เกิดขึ้นกับสังคมด้วย ทั้งผลกระทบในรูปของความ

หวาดกลัว ต้นทุนของสังคมที่เพิ่มขึ้นเพื่อใช้ในการป้องกันและปราบปรามดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น นอกจากนี้แล้วยังมีแนวคิดทฤษฎีอื่นที่อธิบายถึงสาเหตุของการก่ออาชญากรรม อันได้แก่ แนวความคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมและการกระทำผิดซึ่งอธิบายว่าสาเหตุของการก่ออาชญากรรมนั้นเกิดจากมนุษย์ทุกคนมีความคิดและมีเหตุผล (Rational) ในการที่จะตัดสินใจเลือกประกอบอาชญากรรมโดยจะพิจารณาจากผลได้และผลเสียจากการกระทำนั้น สำหรับทฤษฎีอาชญาวิทยาเกี่ยวกับการกระทำผิดได้กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมนั้นประกอบด้วยปัจจัยทางชีววิทยา ได้แก่ ลักษณะความผิดปกติทางร่างกายและสมอง ปัจจัยทางจิตวิทยาซึ่งได้กล่าวว่าพฤติกรรมอาชญากรรมนั้นเกิดจากจิตใต้สำนึกที่ไม่สามารถควบคุมได้ หรือเกิดจากบุคลิกภาพที่ผิดปกติ และปัจจัยทางสภาพแวดล้อมและสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมในมุมมองของทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวพุทธ คือสภาพที่จิตขาดความสงบ ขาดสติและขาดปัญญา โดยจะมีพื้นฐานมาจากโลภะ โทสะและโมหะ รวมไปถึงการคบคนพาลและการเสพสิ่งเสพติด ซึ่งทั้งหมดนี้จะนำไปสู่มีจิตวิญญูหรือความเห็นผิด ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมอาชญากรรมตามมา

สำหรับการลดการเกิดอาชญากรรมนั้นสามารถอธิบายโดยใช้ทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น กล่าวคือแนวความคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมและการกระทำผิดนั้นการลดการเกิดอาชญากรรมสามารถทำได้โดยการแสดงให้เห็นถึงผลเสียที่จะได้รับนั้นมีมากกว่าผลดีจากการก่ออาชญากรรม นอกจากนี้แล้วทฤษฎีอาชญาวิทยาเกี่ยวกับการกระทำผิดสามารถลดการเกิดอาชญากรรมได้โดยการสนับสนุนให้บุคคลเหล่านี้ เข้ารับการรักษาทางจิตวิเคราะห์ เพื่อช่วยให้ค้นพบสิ่งที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมอาชญากรรมที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใจและทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวพุทธกล่าวว่าอาชญากรรมสามารถลดลงได้โดยการฝึกจิตให้มีตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรมและไม่พาดตนเองไปสู่อบายมุขต่างๆ ส่วนการลดอาชญากรรมในมุมมองทางเศรษฐศาสตร์สามารถทำได้โดยการเพิ่มต้นทุน (Cost) ที่เกิดขึ้นจากการก่ออาชญากรรมซึ่งก็คือ การเพิ่มโอกาสในการถูกลงโทษและความรุนแรงของบทลงโทษ ซึ่งจากการศึกษาในเชิงประจักษ์ของ Ehrlich (1973) พบว่าหากต้นทุนในการกระทำผิดรวมไปถึงโอกาสที่จะถูกตัดสินลงโทษเพิ่มสูงขึ้นแล้ว จะส่งผลให้อัตราการกระทำผิดลดลง เช่นเดียวกันกับการศึกษาของ O'Sullivan และ O'Donnell (2003) ที่ได้ศึกษาในเรื่องของการจำคุกกับอัตราการเกิดอาชญากรรมในประเทศไอร์แลนด์พบว่า หากมีงบประมาณในการดำเนินการของตำรวจมากขึ้นจะส่งผลให้ประสิทธิภาพของกระบวนการทางกฎหมาย (การจับกุมของตำรวจ) สูงขึ้น และจะส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง

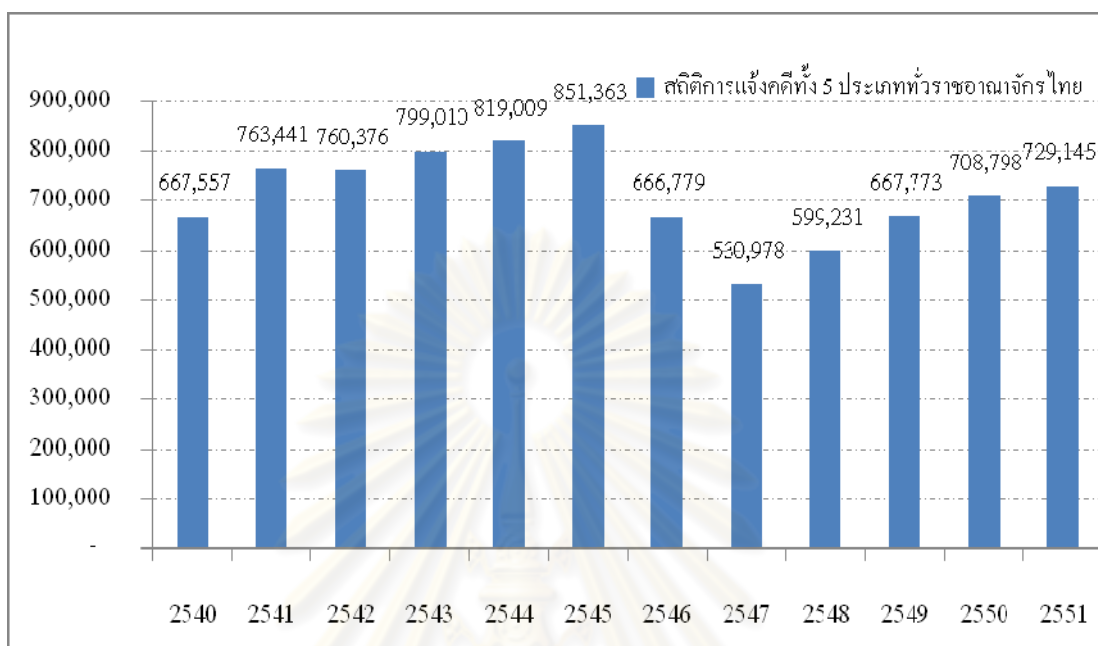
กรณีของประเทศไทยนั้นหากพิจารณาข้อมูลสถิติอัตราการเกิดอาชญากรรมทั้ง 5 ประเภท (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้แบ่งคดีอาชญากรรมออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ 1. คดีอุกฉกรรจ์และ

สะท้อนขวัญ 2. คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ 3. คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ 4. คดีที่น่าสนใจ และ 5. คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย) นั้นหากมองในภาพรวม (ภาพที่ 1.1) จะเห็นได้ว่าจำนวนการก่ออาชญากรรมในช่วงปีพ.ศ.2545-2547 มีแนวโน้มลดลง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากนโยบายต่างๆของรัฐบาลในขณะนั้นที่มุ่งจะปราบปรามอาชญากรรมอย่างจริงจังด้วยการกำหนดบทลงโทษที่รุนแรง(เจ้าหน้าที่สามารถทำการวิสามัญฆาตกรรมได้) โดยเฉพาะนโยบายสงครามกับยาเสพติด และนโยบายการปราบปรามกลุ่มผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ต่างๆ อีกทั้งในช่วงเวลาดังกล่าวเศรษฐกิจของไทยอยู่ในภาวะที่ดึกดำคร้อ มีการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) ในปีพ.ศ.2545 เท่ากับร้อยละ 5.3 และในปีพ.ศ.2546 เท่ากับร้อยละ 7.1 อย่างไรก็ตามภายหลังจากปีพ.ศ.2548 เป็นต้นมาการก่ออาชญากรรม มีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากในช่วงนี้เป็นช่วงสุดท้ายของนโยบายปราบปรามกลุ่มผู้มีอิทธิพล ประกอบกับเศรษฐกิจของไทยเติบโตน้อยลงเมื่อเทียบกับช่วงปีพ.ศ.2545-2546 ซึ่งเป็นช่วงที่อาชญากรรมของไทยลดลงดังที่กล่าวมาข้างต้น (ปีพ.ศ.2548 ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติร้อยละ 4.5)

โดยจากที่กล่าวมาข้างต้นเป็นที่น่าสนใจว่าอัตราการเกิดอาชญากรรมนั้นมีความสัมพันธ์กับปัจจัยต่างๆทั้งปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม กายภาพ และปัจจัยในการยับยั้งการเกิดอาชญากรรมอย่างไร ซึ่งในการศึกษาอาชญากรรมในมุมมองทางเศรษฐศาสตร์นั้นจะทำการศึกษาโดยใช้ Crime Equation ที่ได้พัฒนาจากแนวความคิดของ Becker (1968) โดย Crime Equation นี้แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเกิดอาชญากรรมกับตัวแปรทางด้านเศรษฐกิจสังคมและกายภาพ อีกทั้งตัวแปรที่จะสามารถยับยั้งการเกิดอาชญากรรมอันได้แก่ โอกาสที่จะถูกจับได้และความรุนแรงของบทลงโทษ

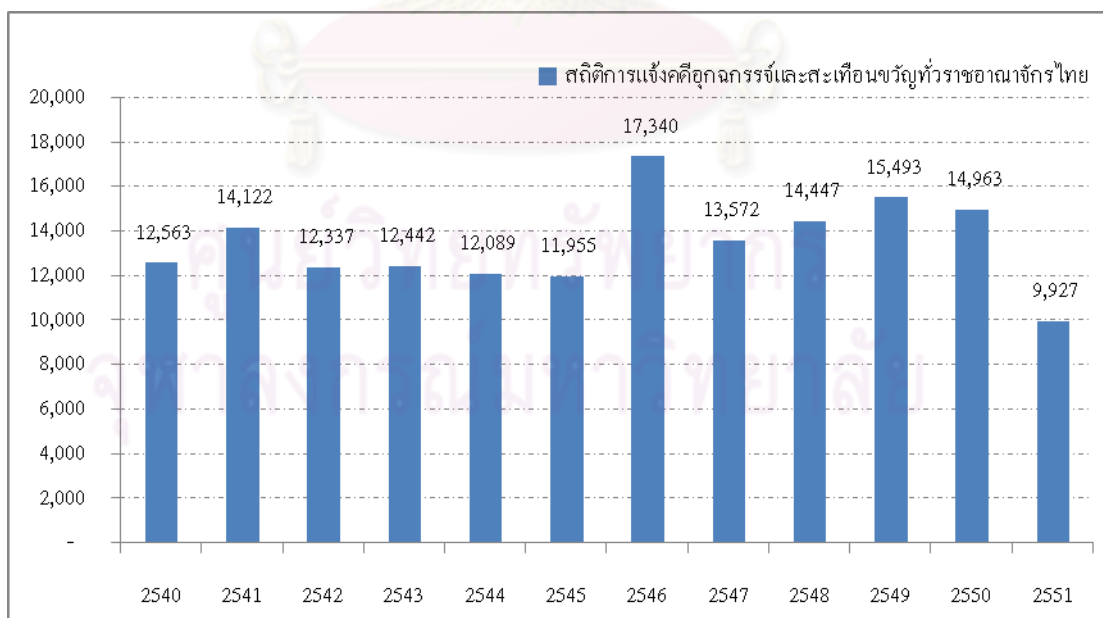
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 1.1 สถิติการแจ้งคดีทั้ง 5 ประเภทที่ราชอาณาจักรไทย

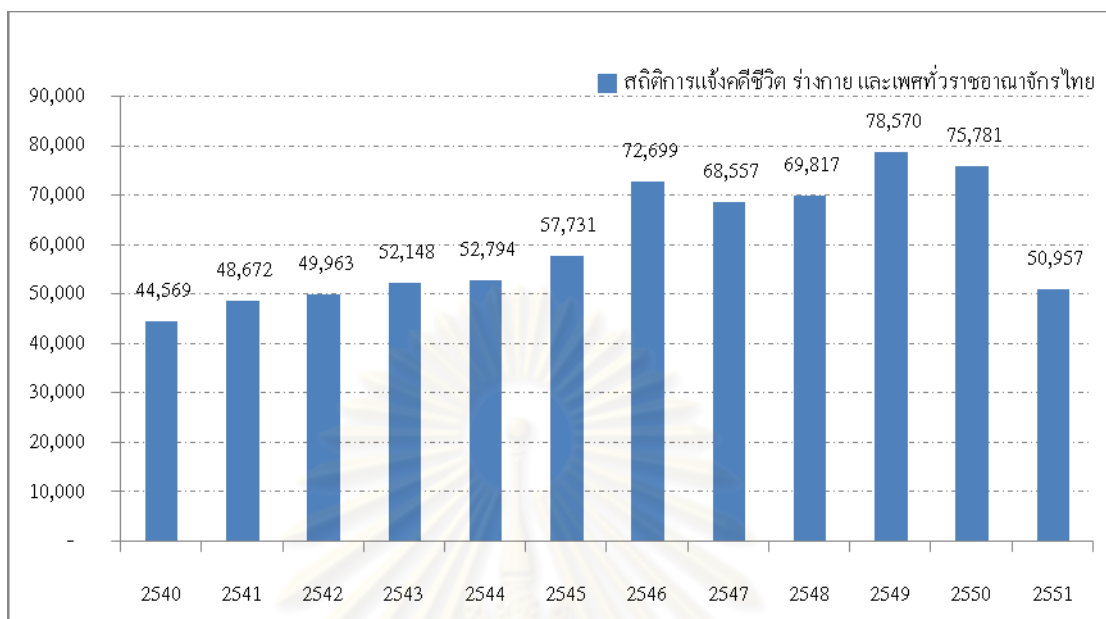
ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ภาพที่ 1.2 สถิติการแจ้งคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่ราชอาณาจักรไทย

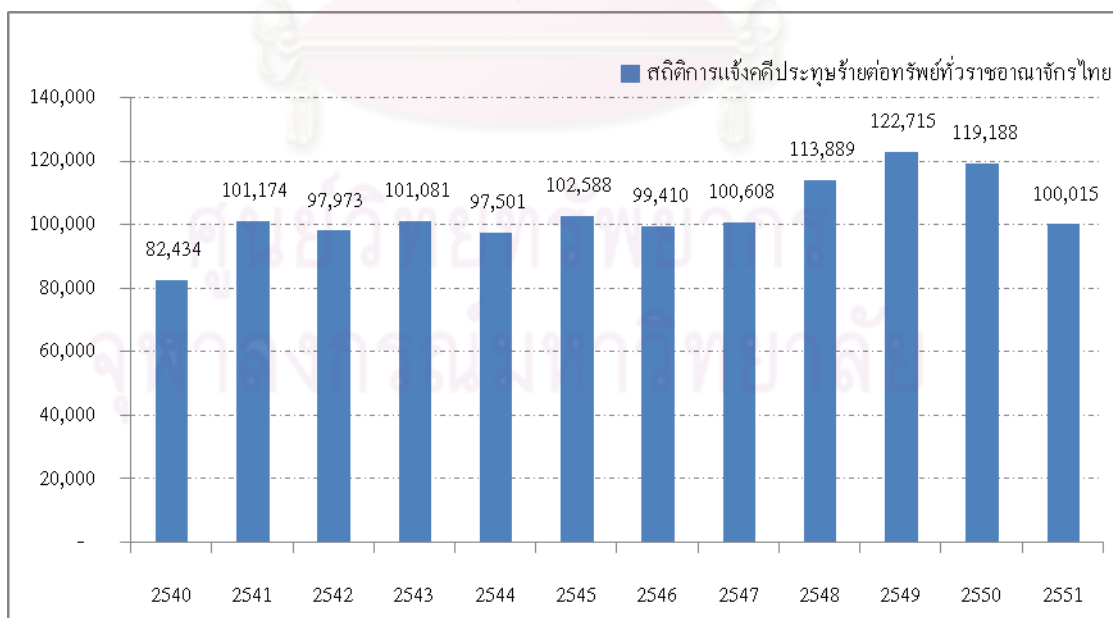
ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ภาพที่ 1.3 สถิติการแจ้งคดีชีวิต ร่างกาย และเพศที่วราษอาณาจักรไทย

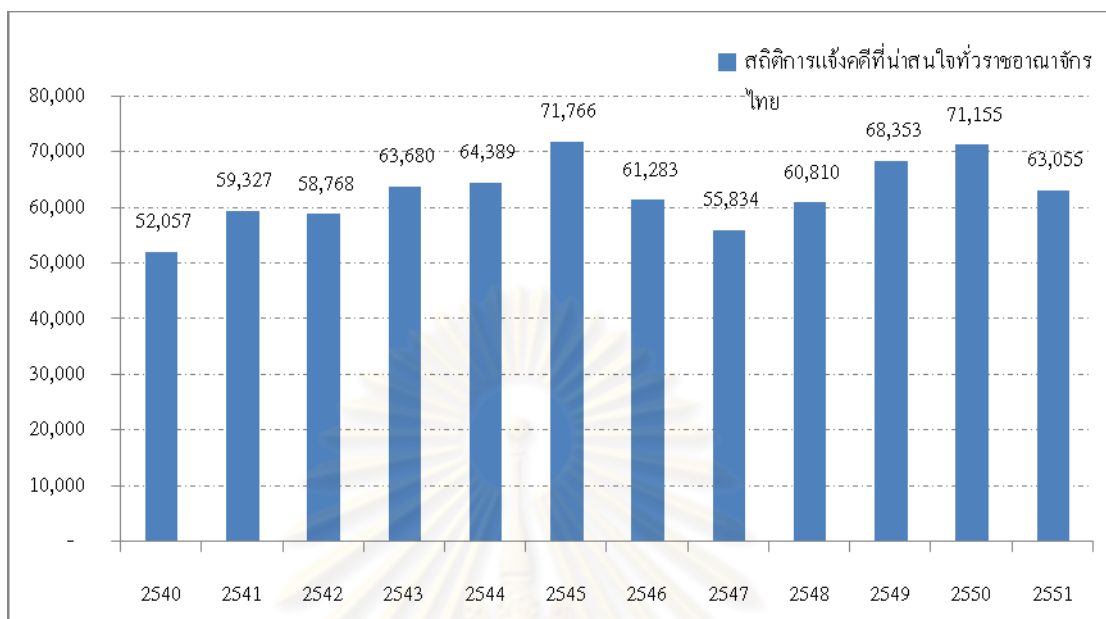
ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ภาพที่ 1.4 สถิติการแจ้งคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ที่วราษอาณาจักรไทย

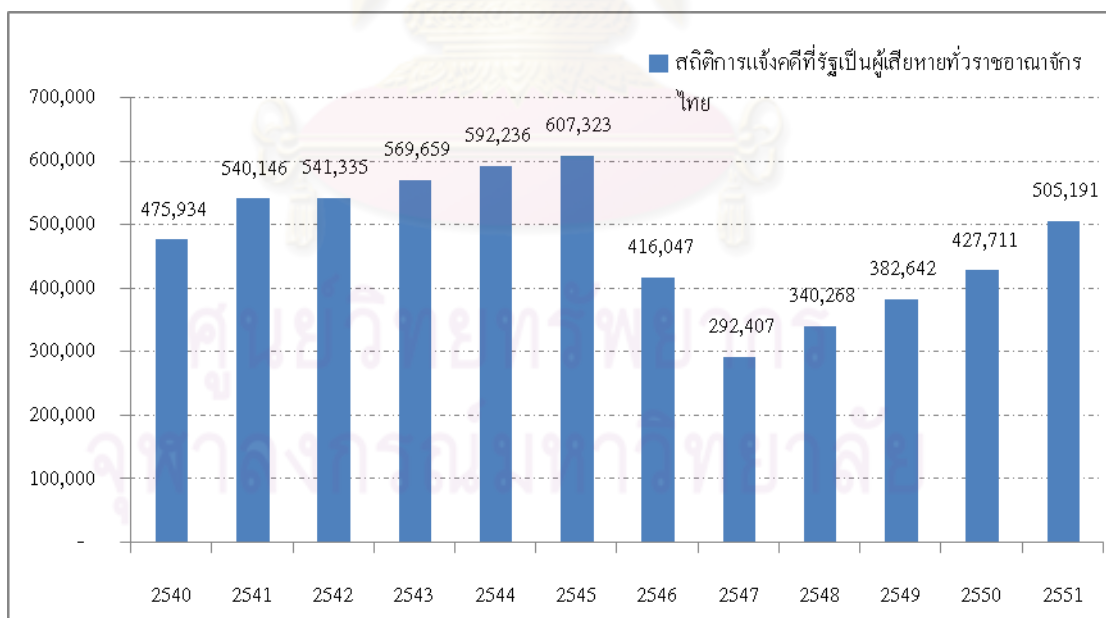
ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ภาพที่ 1.5 สถิติการแจ้งคดีที่น่าสนใจทั่วประเทศ

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ภาพที่ 1.6 สถิติการแจ้งคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายทั่วประเทศ

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเกิดอาชญากรรมกับตัวแปรทางเศรษฐกิจ สังคม และกายภาพของประเทศไทย
2. ศึกษาถึงประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ (โดยตำรวจถือเป็นสินค้าสาธารณะสำหรับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม)

1.3 ขอบเขตการศึกษา

ศึกษาถึงปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อการเกิดอาชญากรรมของประเทศไทย ได้แก่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม กายภาพและปัจจัยในการยับยั้งอาชญากรรม โดยใช้ข้อมูลรายจังหวัด 76 จังหวัดในประเทศไทย ในช่วงปีพ.ศ.2542 - 2551

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงปัจจัยของการเกิดอาชญากรรมของประเทศไทย เพื่อที่จะสามารถนำไปใช้ในการวางแผนป้องกันการเกิดอาชญากรรมได้
2. ทราบถึงประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจในมุมมองที่ตำรวจคือสินค้าสาธารณะสำหรับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

1.5 นิยามศัพท์

1.5.1 อาชญากรรม ตาพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 หมายถึง การกระทำผิดทางอาญา ซึ่งตรงกับคำว่า Crime ในภาษาอังกฤษ โดยมีรากศัพท์มาจากคำว่า Crimen ในภาษาละติน ที่แปลว่า การกล่าวหา หรือการกระทำผิดโดยบุคคลหนึ่งต่อบุคคลหนึ่ง (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531)

การกระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์ หมายถึง การก่อเหตุอาชญากรรมที่สะเทือนขวัญต่อประชาชนที่กำหนดบทลงโทษผู้กระทำความผิดรุนแรงกว่าการกระทำผิดประเภทอื่น ๆ เป็น

การกระทำความผิดที่มีการกล่าวถึงจากประชาชนโดยทั่วไป เช่น ฆ่าผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น

ความผิดพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ หมายถึง การกระทำความผิดกฎหมายที่ผู้กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งกำหนดความหมายของคำว่ายาเสพติดให้โทษไว้ คือ สารเคมีหรือวัตถุชนิดใดๆ ซึ่งเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยวิธีรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยวิธีการใดๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ ตลอดจนการผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย และมีไว้ครอบครองเพื่อจำหน่าย

ความผิดต่อชีวิต หมายถึง การกระทำความผิดกฎหมายที่ผู้กระทำความผิดกระทำต่อชีวิตร่างกายต่อผู้อื่นโดยตรง เช่น การทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยเจตนา กระทำโดยไม่เจตนา กระทำโดยประมาท กระทำอันเป็นเหตุให้ผู้อื่นฆ่าตนเองหรือพยายามฆ่าตนเอง หรือการเข้าร่วมชุมนุมต่อสู้กันเป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดถึงแก่ความตาย

ความผิดเกี่ยวกับเพศ หมายถึง การกระทำความผิดกฎหมายที่ผู้กระทำความผิดกระทำทางเพศต่อผู้อื่น โดยผู้กระทำความผิดอาจกระทำตามลำพัง หรือรวมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กระทำผิดต่อชายหรือหญิงก็ตาม โดยผู้ถูกกระทำนั้นไม่ได้เต็มใจ ได้แก่ ช่มชู้กระทำความชำเราหรือลักษณะโทรมหญิง กระทำชำเราเด็กหญิง กระทำอนาจาร เป็นธุระจัดหาเด็กหญิงหรือหญิงเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น พาหญิงไปเพื่ออนาจาร ดำรงชีพจากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีและค้าหรือทำให้แพร์หลายซึ่งวัตถุ หรือสิ่งของลามก

ความผิดต่อทรัพย์ หมายถึง การกระทำความผิดกฎหมายที่ผู้กระทำความผิดกระทำต่อทรัพย์สินของผู้อื่น ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาประกอบด้วย ความผิดฐานลักทรัพย์ ความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์ ความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ และความผิดฐานปล้นทรัพย์ (สิทธิพร เจริญพุทธ และคณะ, 2551)

1.5.2 คนต่างด้าว หมายถึง บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย (พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551มาตรา 5)

1.5.3 ผู้ประกันตน หมายถึง ลูกจ้างซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปีบริบูรณ์และไม่เกิน 60 ปีบริบูรณ์ มีฐานะเป็นผู้ประกันตน คือ บุคคลที่สมัครเข้าทำงานในสถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างรวมกันตั้งแต่ 20 คนขึ้นไป โดยกฎหมายประกันสังคมบังคับให้ลูกจ้างดังกล่าวต้องจ่ายเงินสมทบ

เข้ากองทุนประกันสังคม ซึ่งนายจ้างจะเป็นผู้หักเงินค่าจ้างทุกครั้งที่มีการจ่ายค่าจ้างและนำส่งเข้า
กองทุนประกันสังคมเป็นเงินสมทบส่วนของลูกจ้าง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการศึกษาและวรรณกรรมปริทัศน์

ในบทนี้จะกล่าวถึงการศึกษที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งประกอบด้วย แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอาชญากรรม และส่วนของการศึกษาที่เกี่ยวข้องที่ได้มีการศึกษามาแล้วก่อนหน้านี้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎี

ในส่วนนี้กล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเกิดอาชญากรรมที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยประกอบด้วย อาชญากรรมและการลงโทษ: วิธีการทางเศรษฐศาสตร์ (Crime and Punishment: An Economics Approach) ซึ่งถือเป็นทฤษฎีหลักที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ นอกจากนี้แล้วยังมีทฤษฎีที่เกี่ยวกับอาชญากรรมในแนวคิดอื่น ๆ ที่ใช้ประกอบในการศึกษา อันได้แก่ แนวความคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมและการกระทำความผิด ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาเกี่ยวกับการกระทำผิด ทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวพุทธ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 อาชญากรรมและการลงโทษ: วิธีการทางเศรษฐศาสตร์ (Crime and Punishment: An Economic Approach)

แรงจูงใจในการกระทำความผิดหรือการก่ออาชญากรรมของปัจเจกบุคคลนั้น หากพิจารณาในทางเศรษฐศาสตร์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ผลได้และต้นทุน (Cost - Benefit) ขึ้นอยู่กับผลได้ทั้งต่อทรัพย์สินและความรู้สึก (อรรถประโยชน์ที่จะได้รับจากการกระทำความผิด) และต้นทุน (โอกาสที่จะถูกจับได้หรือความรุนแรงของการลงโทษ) ซึ่งหากปัจเจกบุคคลเปรียบเทียบแล้วพบว่า ผลได้มากกว่าต้นทุน การกระทำความผิดก็จะเกิดขึ้น อย่างไรก็ตามการกระทำความผิดนั้นมิได้เกิดต้นทุนแก่ผู้ที่กระทำความผิดเพียงฝ่ายเดียว หากแต่จะเกิดต้นทุนแก่สังคมด้วย (ซึ่งผู้ที่กระทำความผิดส่วนใหญ่มิได้คำนึงถึงผลกระทบต่อสังคม)

โดยในการศึกษาของ Becker (1968) นั้นได้สร้างแบบจำลองที่ได้พิจารณาในมุมมองของสังคมเป็นหลักมิใช่พิจารณาเฉพาะแต่ปัจเจกบุคคลเท่านั้น โดยแบบจำลองมีองค์ประกอบ 4 ส่วนที่สำคัญ ได้แก่ ความเสียหาย (Damage) ต้นทุนในการจับกุมดำเนินคดีและพิสูจน์ว่ากระทำผิด

(Cost of Apprehension and Conviction) อุปทานของอาชญากรรม (Supply of Crime) และการลงโทษ (Punishment)

2.1.1.1 ความเสียหาย (Damage)

ความสูญเสีย (Harm) ที่สมาชิกของสังคมจะได้รับจากการกระทำของปัจเจกบุคคลหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับระดับของกิจกรรม (Activity Level) ในที่นี้คือกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย โดยความสูญเสียจะเพิ่มขึ้น หากมีระดับของกิจกรรมมากขึ้น ซึ่งสามารถแสดงความสัมพันธ์ได้ดังสมการ

$$H_i = H_i(O_i) \quad (2.1)$$

$$\text{และ } H'_i = \frac{dH_i}{dO_i} > 0$$

โดย

H_i คือ ความสูญเสีย (Harm) จากกิจกรรมที่ i (i^{th} activity)

O_i คือ ระดับของกิจกรรม (Activity level)

ดังนั้น $H(O)$ คือ ความสูญเสียที่เกิดขึ้นจากระดับของกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย ซึ่งแนวคิดของความเสียหายนี้เป็นฟังก์ชันที่มีความสัมพันธ์กับระดับของกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย วัดได้จากจำนวนของการกระทำผิด

ในส่วนของผลประโยชน์ที่ได้ (Social Value of The Gain) จากการกระทำ ความผิดนั้นจะมีความสัมพันธ์กับระดับของกิจกรรมที่ผิดกฎหมายในทิศทางเดียวกัน โดยสามารถแสดงความสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$G = G(O) \quad (2.2)$$

$$\text{และ } G' = \frac{dG}{dO} > 0$$

ดังนั้นต้นทุนสุทธิหรือความเสียหายสุทธิ (Net Cost or Damage) คือความแตกต่างระหว่างความสูญเสียและผลประโยชน์ที่ได้รับ แสดงได้ดังนี้

$$D(O) = H(O) - G(O) \quad (2.3)$$

ซึ่งผลประโยชน์ที่ได้รับจากการทำความผิดมีลักษณะเป็น Diminishing Marginal Gain และความเสียหายที่เกิดขึ้นมีลักษณะเป็น Increasing Marginal Harm คือ

$$G'' < 0, H'' > 0 \quad (2.4)$$

$$\text{และ } D'' = H'' - G'' > 0$$

และเงื่อนไขสำคัญในการที่ทำให้เกิดจุดที่เหมาะสม (Optimality) คือ

$$D'(O) > 0 \quad \text{for all } O > O_a \text{ if } D'(O_a) \geq 0 \quad (2.5)$$

2.1.1.2 ต้นทุนในการจับกุมดำเนินคดีและพิสูจน์ว่ากระทำผิด (Cost of Apprehension and Conviction)

ในขั้นตอนของการจับกุมและการพิสูจน์การกระทำที่ผิดกฎหมายจำเป็นที่จะต้องใช้บุคลากรและอุปกรณ์ต่างๆ โดยจะนำมาซึ่งค่าใช้จ่ายเช่น การใช้จ่ายในส่วนของเจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ในศาลและเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น โดยบุคลากรและอุปกรณ์เหล่านี้ถือเป็นปัจจัย (Input) ที่จะทำให้เกิดมาซึ่งการจับกุมและการพิสูจน์การกระทำ ความผิด (Output) หรืออีกนัยหนึ่งนั้นถือเป็นฟังก์ชันการผลิต (Production Function) ดังสมการ

$$A = f(m, r, c)$$

โดย

A คือ กิจกรรมของศาล (Output)

m คือ ปัจจัยมนุษย์

r คือ ปัจจัยทางด้านวัตถุ

c คือ ปัจจัยทุน

โดยกิจกรรมที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ต้นทุนเพิ่มสูงขึ้นด้วย แสดงได้ดังนี้

$$C = C(A) \quad (2.6)$$

$$\text{และ } C' = \frac{dC}{dA} > 0$$

โดยกิจกรรมข้างต้นสามารถที่จะวัดได้โดยจำนวนของความผิด ที่ได้ถูกพิสูจน์การกระทำความผิด (เสร็จสิ้นกระบวนการตั้งแต่การจับกุมจนกระทั่งถึงกระบวนการของศาล) ดังสมการ

$$A \cong pO \quad (2.7)$$

เมื่อ p คือ อัตราส่วนของการจับกุมได้ต่อจำนวนอาชญากรรมทั้งหมด และเมื่อนำสมการที่ (4.7) แทนลงในสมการที่ (4.6) จากนั้นทำการหาอนุพันธ์อันดับหนึ่งโดยเทียบกับ p (Differentiation) จะได้

$$C_p = \frac{\partial C(pO)}{\partial p} = C'O > 0 \quad (2.8)$$

$$\text{และ } C_o = C'p > 0$$

ถ้า $pO \neq 0$ การเพิ่มขึ้นของโอกาสที่จะจับได้หรือจำนวนการเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมนั้นจะส่งผลให้ต้นทุนทั้งหมดเพิ่มสูงขึ้นด้วย ถ้าต้นทุนหน่วยสุดท้ายของการเพิ่มขึ้นของกิจกรรมที่ผิดกฎหมายเพิ่มขึ้นสามารถเขียนได้เป็น

$$\begin{aligned} C_{pp} &= C''O^2 > 0, \\ C_{oo} &= C''p^2 > 0, \\ C_{po} &= C_{op} = C''pO + C' > 0 \end{aligned} \quad (2.9)$$

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น ดังสมการที่ (4.7) จะเห็นว่ากิจกรรมของตำรวจและศาลขึ้นอยู่กับอัตราส่วนของการจับกุมได้ต่อจำนวนอาชญากรรมทั้งหมดและระดับของกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย แต่ในความจริงแล้วยังอาจจะมีกิจกรรมอื่นๆอีก โดยสามารถปรับปรุงสมการที่ (4.7) ได้ดังนี้

$$A = h(p, O, a) \quad (2.10)$$

โดย a คือ กิจกรรมอื่นๆที่เกี่ยวข้องและในทำนองเดียวกันสามารถปรับปรุงสมการต้นทุนได้เป็น $C = C(p, O, a)$ และกำหนดให้

$$\begin{aligned} C_{pp} &\geq 0, \\ C_{oo} &\geq 0, \end{aligned} \quad (2.11)$$

$$C_{po} \cong 0$$

และสามารถเขียนต้นทุนเฉลี่ยได้เป็น $AC = \frac{C(p, O, a)}{O}$

2.1.1.3 อุปทานของอาชญากรรม (Supply of crime)

สาเหตุของการก่ออาชญากรรมนั้นมีหลายปัจจัย อาทิ ลักษณะของหัวกะโหลก การถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมจากครอบครัว การเลี้ยงดูอบรมสั่งสอน และสภาพแวดล้อมในสังคม แต่ปัจจัยที่ทำให้อาชญากรรมลดลงได้แก่ การมีกระบวนการทางกฎหมายที่ดีขึ้น การลงโทษที่รุนแรงมากขึ้น อย่างไรก็ตามพบว่า การที่มีกระบวนการทางกฎหมายที่ดีขึ้น จะส่งผลต่อการลดลงของอาชญากรรมมากกว่าการที่มีบทลงโทษที่รุนแรง

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสามารถเขียนอุปทานของการเกิดอาชญากรรม โดยจะขึ้นอยู่กับโอกาสที่จะถูกจับได้หรือจะถูกลงโทษเมื่อถูกตัดสินว่าได้กระทำความผิด และยังมีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นๆ เช่น รัศมีรายได้ ซึ่งจะมีผลต่อกิจกรรมที่ถูกลงโทษและผิดกฎหมาย ความถี่ของการจับกุม ความเต็มใจที่จะเข้าสู่กิจกรรมที่ผิดกฎหมาย แสดงโดย

$$O_j = O_j(p_j, f_j, u_j) \quad (2.12)$$

โดย

O_j คือ จำนวนของอาชญากรรม

p_j คือ โอกาสที่จะถูกจับได้ต่อจำนวนของอาชญากรรมทั้งหมด

f_j คือ การลงโทษต่อจำนวนของอาชญากรรมทั้งหมด

และ u_j คือ ปัจจัยอื่นๆที่มีอิทธิพลต่อการเกิดอาชญากรรม

อย่างไรก็ตามการลงโทษนั้นจะสามารถทำได้ก็ต่อเมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการในการพิสูจน์การกระทำผิดแล้ว โดยถ้าถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงผู้ที่กระทำความผิดก็จะต้องได้รับโทษ (f) ซึ่งการเพิ่มขึ้นของทั้งโอกาสที่จะถูกจับได้ต่อจำนวนของอาชญากรรมทั้งหมดและการลงโทษต่อจำนวนของอาชญากรรมทั้งหมด จะทำให้จำนวนของการเกิดอาชญากรรมลดลง โดยสามารถแสดงได้ดังนี้

$$\begin{aligned} O_{pi} &= \frac{\partial O_j}{\partial p_j} < 0 \\ O_{fj} &= \frac{\partial O_j}{\partial f_j} < 0 \end{aligned} \quad (2.13)$$

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนของการเกิดอาชญากรรม (O) กับปัจจัยอื่นๆ (u) นั้นไม่สามารถระบุทิศทางของความสัมพันธ์ได้ เนื่องจากขึ้นอยู่กับว่าปัจจัยอื่น ๆ นั้นคืออะไร เช่น อัตราการว่างงานที่สูงขึ้นจะส่งผลให้จำนวนของการเกิดอาชญากรรมสูงขึ้น หรือจะเป็นระดับรายได้ที่สูงขึ้นก็จะส่งผลให้จำนวนของการเกิดอาชญากรรมลดลง เป็นต้น ดังสมการ

$$O = O(p, f, u) \quad (2.14)$$

2.1.1.4 การลงโทษ (Punishment)

การลงโทษผู้ที่กระทำความผิดนั้นมีหลายระดับ ไม่ว่าจะเป็น การประหารชีวิต การทรมานการจำคุก การกักบริเวณ การปรับ (สำหรับในกรณีของประเทศไทยนั้น โทษในทางอาญานั้นมี 5 ประเภท คือ ปรับ ริบทรัพย์ กักขัง จำคุก และประหารชีวิต) โดยต้นทุนที่จะเกิดขึ้นจากการถูกลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถที่จะแปลงให้อยู่ในรูปของเงินตราหรือมูลค่าได้ซึ่งจะอยู่ในรูปของค่าปรับ เช่น ต้นทุนของการจำคุกสามารถคิดให้อยู่ในรูปของค่าปรับได้โดยคิดลดรายได้ที่เขาจะได้รับจากการไม่ถูกจำคุกและจะต้องคำนึงถึงอิสรภาพที่สูญเสียไปด้วย โดยวิธีการนี้จะเห็นว่าต้นทุนของแต่ละบุคคลจะไม่เท่ากัน อีกทั้งหากมีระยะเวลาในการถูกตัดสินลงโทษนานเท่าไรต้นทุนก็จะสูงมากเท่านั้น

การลงโทษไม่ได้มีผลกระทบต่อผู้ที่กระทำความผิดเท่านั้น แต่จะกระทบกับบุคคลอื่นๆ ในสังคมด้วย เช่น หากผู้กระทำความผิดถูกตัดสินจำคุก การจำคุกของเขานั้นถือเป็นต้นทุนของสังคมด้วย เนื่องจากสังคมจะต้องสูญเสียภาษีส่วนหนึ่งไปเป็นค่าใช้จ่ายในการสร้างคุก เลี้ยงดูผู้ที่กระทำความผิด ดังนั้นกล่าวได้ว่า ต้นทุนรวมในการลงโทษผู้กระทำความผิด (Total Cost of

Punishment) คือต้นทุนที่เกิดขึ้นกับผู้กระทำความผิดรวมกับต้นทุนที่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม (หรือลดด้วยผลได้ที่คนในสังคมจะได้รับ) โดยสามารถเขียนความสัมพันธ์ระหว่างต้นทุนของสังคมและต้นทุนของผู้กระทำความผิด ได้ดังสมการ

$$f' = bf \quad (2.15)$$

โดย

f' คือ ต้นทุนของสังคม

b คือ ค่าสัมประสิทธิ์ที่แปลงจากต้นทุนของสังคมไปเป็นต้นทุนของบุคคล ซึ่งค่า b นั้นจะขึ้นอยู่กับชนิดของการลงโทษ ยิ่งถ้าบทลงโทษหนักมากเท่าใด ค่า b ก็จะมีค่ามาก

f คือ ต้นทุนของผู้กระทำความผิด

จากแนวความคิดในเรื่องอาชญากรรมและการลงโทษ ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น รวมไปถึงการศึกษาในเชิงประจักษ์ของ Becker (1968) , Ehrlich (1973) และ Cornwell and Trumbell (1994) นั้นสามารถนำมาเขียนเป็น Crime Equation ได้เป็น

$$R_{it} = X'_{it}\beta + P'_{it}\gamma + \alpha_i + \varepsilon_{it}$$

$$i = 1, 2, \dots, N$$

$$t = 1, 2, \dots, T$$

โดย

R_{it} คือ อัตราการเกิดอาชญากรรม (Crime Rate)

X'_{it} คือ กลุ่มตัวแปร (Contains Variables) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดอาชญากรรม

P'_{it} คือ กลุ่มตัวแปรที่ยับยั้งการเกิดอาชญากรรม (Deterrent Variable) ซึ่งประกอบด้วย โอกาสที่จะถูกจับได้ (Probability of Arrest, P_A โดยวัดจากสัดส่วนของการถูกจับได้ต่อการเกิดอาชญากรรมทั้งหมด) โอกาสที่จะถูกตัดสินว่ากระทำความผิด (Probability of Conviction, P_C โดยวัดจากสัดส่วนของการเสร็จสิ้นการตัดสินต่อการถูกจับได้ทั้งหมด) โอกาสที่จะถูกลงโทษจากการกระทำความผิด (Probability of Imprisonment P_P โดยวัดจากสัดส่วนของการถูกตัดสินว่ากระทำความผิด

และได้รับโทษต่อการตัดสินใจที่ทั้งหมด) และความรุนแรงของบทลงโทษ (Severity of Punishment, S โดยวัดจากระยะเวลาที่ถูกลงโทษหรือถูกจองจำ)

α_i คือ ค่าคงที่ (Constant)

2.1.2 แนวความคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมและการกระทำความผิด

การศึกษาในเรื่องของอาชญาวิทยานั้น ส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปที่การศึกษาถึงสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบน ซึ่งสามารถพิจารณาได้ 3 แนวทาง ดังนี้

แนวทางที่ 1 มนุษย์เป็นอิสระและเป็นผู้ที่เลือกประกอบอาชญากรรม (Criminal Behavior as Chosen) โดยในมุมมองนี้ได้ตั้งสมมติฐานว่ามนุษย์ทุกคนมีความคิดและมีเหตุผล (Rational) เพื่อที่จะสามารถตัดสินใจในการเลือกประกอบอาชญากรรม โดยปราศจากสิ่งที่ยึดติดทั้งภายในและภายนอก ดังนั้นในแนวความคิดได้มุ่งเน้นที่จะป้องกันอาชญากรรม โดยทำการหาเหตุผลที่ทำให้มนุษย์ตัดสินใจที่จะไม่ทำผิดกฎหมาย โดยในการที่จะป้องกันอาชญากรรมที่ดีที่สุดนั้นคือการแสดงให้เห็นถึงผลเสียที่จะได้รับนั้นมีมากกว่าผลดีจากการก่ออาชญากรรม

แนวทางที่ 2 พฤติกรรมของอาชญากรรม แนวความคิดนี้มีสมมติฐานว่า พฤติกรรมของมนุษย์โดยส่วนมากแล้วได้ถูกกำหนดมาจากแรงกระตุ้นหรือปัจจัยที่อยู่เหนือการควบคุมของมนุษย์ ซึ่งมนุษย์จะใช้ความคิดแค่เฉพาะในการเปลี่ยนแปลงตนเองให้เหมาะสมเท่านั้น โดยไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหลักที่เกิดมาจากปัจจัยภายนอกได้ จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมนั้นสามารถแบ่งได้เป็น ปัจจัยภายในร่างกาย (Biological Factors) ปัจจัยทางจิตใจ (Psychological Factors) และปัจจัยทางสภาพแวดล้อม (Social Factors) นอกจากนี้ในเรื่องของปัจจัยที่อยู่เหนือการควบคุมซึ่งได้แก่ ปัจจัยทางชีวภาพ ภายภาพ สภาพแวดล้อม สภาพสังคม เป็นต้น ดังนั้นในการที่จะสามารถแก้ไขปัญหาอาชญากรรมได้ มีความจำเป็นที่จะต้องทราบถึงสาเหตุหรือปัจจัยที่ทำให้มนุษย์ก่ออาชญากรรม ก่อนที่จะทำการแก้ไขอย่างถูกต้องต่อไป

แนวคิดที่ 3 กฎหมายเป็นตัวกำหนดรูปแบบและพฤติกรรมอาชญากรรมของมนุษย์ (The Behavior of Criminal Law) แนวความคิดนี้มีสมมติฐานว่า อาชญากรรมเกิดจากการที่กฎหมายของสังคม ได้กำหนดให้พฤติกรรมของบุคคลบางกลุ่มเป็นอาชญากรรม (เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่

ขัดกับกฎหมาย) ได้มีนักอาชญาวิทยาเรียกแนวความคิดนี้ว่า แนวความคิดอาชญาวิทยาแบบรุ่นใหม่ (Radical Criminology) ซึ่งมีแนวคิดที่ว่ากลไกในสังคมเป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมอาชญากรรม

2.1.3 ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาเกี่ยวกับการกระทำผิด

ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาที่ว่าด้วยพฤติกรรมกรรมการกระทำผิด ซึ่งมีสาเหตุมาจากปัจจัยภายนอกที่ ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมของมนุษย์ ออกเป็น ปัจจัยทางชีววิทยา (Biological Factors) ปัจจัยทางจิตวิทยา (Psychological Factors) และปัจจัยทางสภาพแวดล้อม (Social Factors) โดยปัจจัยทางชีววิทยานั้นสามารถพิจารณาได้จากแนวคิดทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวชีววิทยา ที่กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมว่าความผิดปกติหรือความด้อยกว่าทางชีวภาพของร่างกายมนุษย์เป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรม เช่น ลักษณะรูปร่างของกะโหลกศีรษะ ลักษณะของใบหน้าที่มีความผิดปกติ หรือสติปัญญา มีระดับต่ำมาก อีกทั้งความผิดปกติของชีวเคมีวิทยา (Biochemical) ภายในร่างกาย เช่น การทำงานของคลื่นสมองที่มีการตอบสนองต่อการกระตุ้นช้ากว่าปกติ ความผิดปกติของการทำงานของสมอง และระบบประสาทอัตโนมัติทำงานผิดปกติ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลทำให้บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือกระทำผิดกฎหมาย

ส่วนทฤษฎีที่กล่าวถึงปัจจัยทางด้านจิตวิทยานั้น ได้แก่ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ของ Freud ซึ่งอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์โดยมีสมมติฐานว่า พฤติกรรมของบุคคลส่วนมากเกิดจากจิตใต้สำนึกหรือสัญชาตญาณ ทฤษฎีนี้มีหลักการที่สำคัญคือ พฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมอาชญากรรมต่าง ๆ เป็นสัญลักษณะหรือสัญชาตญาณของความขัดแย้งระหว่าง Id Ego และ Superego ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงความผิดปกติหรือการป่วยทางจิตใจ (Mental Illnesses) ความบกพร่องทางอารมณ์ (Emotional Disorder) หรือการถูกรบกวนทางจิตใจ (Psychic Disturbances) ซึ่ง Freud ได้เน้นว่า พฤติกรรมอาชญากรรมจะเกิดขึ้นหากมีปัญหาในด้านการพัฒนาจิตใจในวัยเด็ก นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีบุคลิกภาพ (Personality Theory) ที่ได้ทำการศึกษาถึงสาเหตุและการแก้ไขบุคลิกภาพของบุคคลที่จะนำไปสู่พฤติกรรมอาชญากรรม โดยมีสมมติฐานว่า อาชญากรมีบุคลิกภาพที่ผิดปกติแตกต่างไปจากบุคคลธรรมดา ซึ่งอาจจะมีสาเหตุมาจากพันธุกรรม และพฤติกรรมอาชญากรรมเป็นการแสดงของบุคลิกภาพที่ผิดปกติแตกต่างไปจากบุคคลทั่วไป ซึ่งจากการศึกษาพบว่า อาชญากรนั้นแตกต่างจากบุคคลปกติ

ในรูปแบบของบุคลิกภาพพื้นฐาน ซึ่งบุคคลทั่วไปจะมีบุคลิกภาพที่ยอมรับกฎกติกาของสังคม ส่วนอาชญากรจะเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคม ต่อต้านสังคม (Antisocial) หรือมีจิตผั่นผวน (Psychopath or Sociopath)

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นถึงทฤษฎีจิตวิเคราะห์ และทฤษฎีบุคลิกภาพ ต่างก็มีแนวความคิดที่สอดคล้องกันว่า อาชญากรและผู้กระทำผิดไม่ควรถูกมองว่าเป็นผู้ที่ชั่วร้าย ในทางตรงข้ามบุคคลเหล่านี้เปรียบเสมือนคนป่วย ซึ่งไม่สมควรที่จะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำผิดของตนเอง เนื่องจากพฤติกรรมอาชญากรรมนั้นเกิดจากจิตใต้สำนึกที่ไม่สามารถควบคุมได้ หรือเกิดจากบุคลิกภาพที่ผิดปกติ ดังนั้น การลงโทษพวกเขาเหล่านี้ นอกจากไม่ประสบผลสำเร็จในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมแล้วซ้ำยังเป็นการกระตุ้นให้เกิดการต่อต้านจากจิตใต้สำนึกอีก ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลเหล่านี้กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก แนวความคิดนี้จึงสนับสนุนให้บุคคลเหล่านี้ เข้ารับการรักษาทันทีเพื่อช่วยให้ค้นพบสิ่งที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมอาชญากรรมที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใจ

สำหรับปัจจัยทางสภาพแวดล้อมนั้นสามารถอธิบายได้โดยทฤษฎีทางอาชญาวิทยาแนวสังคมวิทยา ซึ่งประกอบด้วยทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ (Social Disorganization Theory) โดยแนวความคิดนี้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมกับลักษณะทางสังคมไว้ว่า อาชญากรรมและปัญหาสังคมนั้น มีความสัมพันธ์กับกระบวนการทางนิเวศวิทยา ที่มีลักษณะเป็นการอพยพย้ายถิ่นของผู้ที่มาอยู่อาศัยใหม่ในสังคมที่มีลักษณะแตกต่างไปจากประชากรที่อาศัยอยู่แต่ดั้งเดิม จึงทำให้ความเป็นระเบียบของสังคมที่มีอยู่แต่เดิมลดลงและถูกทำลายลงไป อีกทั้งระดับความสัมพันธ์ของคนในสังคมก็ลดน้อยลง เป็นผลทำให้กลไกในการควบคุมทางสังคมไม่สามารถใช้ได้อีกต่อไป ถิ่นที่อยู่ก็จะกลายเป็นแหล่งเสื่อมโทรมที่เป็นที่รวมของคนจน คนต่างด้าว คนที่อพยพเข้าเมือง ทำให้เขตนี้เกิดสภาพที่เรียกว่า “สังคมไร้ระเบียบ” ซึ่งเป็นสาเหตุของอัตราการทำผิดกฎหมายสูง และทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subcultural Theory) ที่ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างชนชั้นทำงานและชนชั้นกลางในเรื่องของค่านิยมทางสังคม แบบแผนพฤติกรรมและชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคล ซึ่งค่านิยมของชนชั้นกลาง ได้รับการยอมรับและถูกใช้เป็นเครื่องวัดหรือประเมินบุคคล จึงทำให้บุคคลที่อยู่ในชนชั้นทำงานตกอยู่ในสภาพกดดัน และไม่สามารถปรับตัวได้เนื่องจากไม่สามารถแข่งขันกับชนชั้นกลางได้ โดยในที่สุดแล้วก็จะประสบความล้มเหลว แล้วรวมตัวกันมากขึ้นเพื่อสร้างค่านิยมใหม่ ซึ่งเป็นกระบวนการตามธรรมชาติที่บุคคลที่มีปัญหาเดียวกันจะรวมกลุ่มกันเพื่อแก้ไขปัญหาของตนเอง โดยค่านิยมใหม่นี้ จะมีลักษณะตรงกันข้ามกับบรรทัดฐานและค่านิยมของชนชั้นกลาง ซึ่งเป็นเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรม นอกจากนี้

ยังมีทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันของSutherland (Sutherland's Differential Associations Theory) ที่ได้เสนอว่าพฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากกระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมจากบุคคลใกล้ชิด โดยการติดต่อกับผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นทางวาจา หรือจะเป็นจากลักษณะท่าทางเช่นกรณีการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เป็นอาชญากร ซึ่งเพื่อนจะมีความผูกพันระหว่างกันที่จะสามารถสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ ส่งเสริมและสนับสนุนทั้งในด้านความคิดเห็นและความประพฤติ

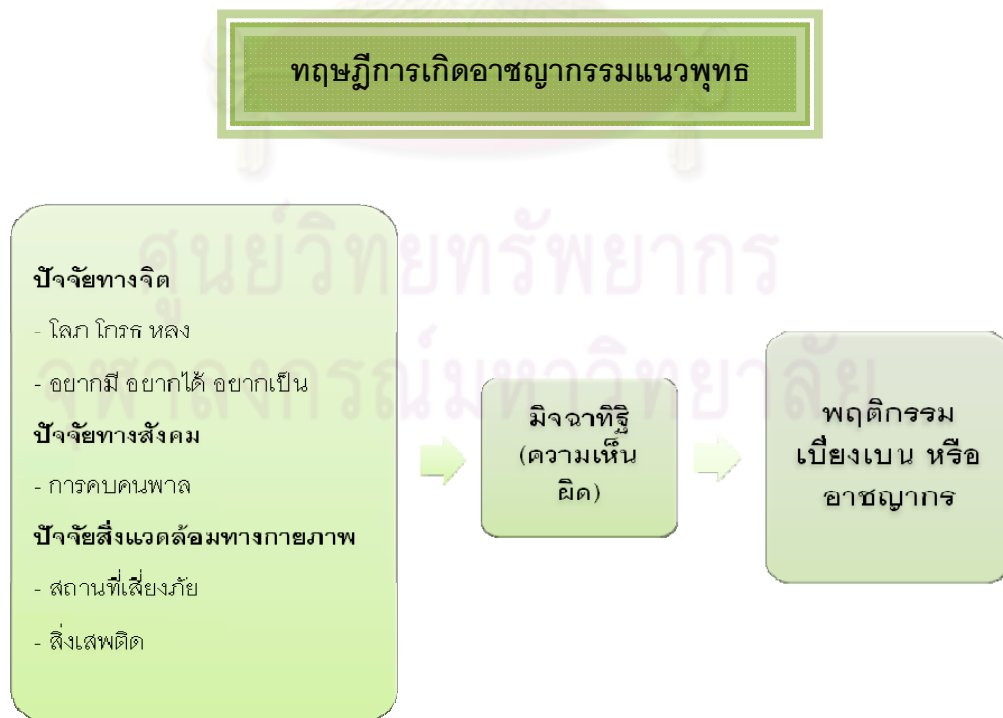
2.1.4 ทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวพุทธ

การศึกษาในเรื่องสาเหตุแห่งการเกิดอาชญากรรมตามหลักพระพุทธศาสนา โดยอรรถพร ชูบำรุง (1989) ซึ่งพบว่าปัจจัยในการก่อให้เกิดอาชญากรรมประกอบด้วย 3 ปัจจัย คือปัจจัยทางจิตปัจจัยทางสังคม และปัจจัยทางกายภาพ โดยใช้หลักของพระพุทธศาสนาในการพิจารณาพบว่าปัจจัยทางด้านจิตใจ ซึ่งภาวะทางจิตที่นำไปสู่การก่ออาชญากรรมนั้น คือ สภาพที่จิตขาดความสงบขาดสติและขาดปัญญา โดยจะมีพื้นฐานมาจาก โสภะ โทสะและโมหะ ส่วนปัจจัยทางด้านสังคมนั้นเป็นปัจจัยที่กระทบกระเทือนต่อคุณภาพชีวิตของบุคคลในสังคม หากยึดคำอธิบายการเกิดอาชญากรรมตามหลักสังคมวิทยาแล้วจะมี 2 ประเด็นคือ ประเด็นที่เกี่ยวข้องกระบวนการทางสังคมและประเด็นที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางสังคม ซึ่งในทางพระพุทธศาสนาจะพิจารณาในเรื่องของการคบค้าสมาคม โดยแสดงให้เห็นว่าในการที่คบค้าสมาคมกับคนชั่วย่อมนำไปสู่การกระทำผิดได้ ซึ่งแนวคิดในพระไตรปิฎกตอนนี้ตรงกับหลักทฤษฎีการมีความสัมพันธ์หรือการเข้าสมาคมที่แตกต่างกัน(Differential Association) ของ Sutherland ที่พบว่าอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้และการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากกลุ่มที่มีความสนิทสนมกัน อีกทั้งยังได้มีการถ่ายทอดเทคนิค ทัศนคติ และเหตุผลในการประกอบอาชญากรรม ทำให้เงื่อนไขของการที่จะกระทำผิดกฎหมายมากกว่าที่จะไม่กระทำและส่วนเรื่องความยากจนนั้นในพระไตรปิฎกได้แสดงให้เห็นว่าความขัดสนนั้นสามารถนำความชั่วร้ายมากมาย ทำให้เกิดการลักขโมย การสะสมอาวุธเกิดการฆ่าฟันกันและที่สำคัญคือทำให้เกิดความเหินผิด และจะนำไปสู่การก่ออาชญากรรม(มิชฉาธรรม)ได้ในที่สุด ส่วนในเรื่องของการกระทำของเหยื่ออาชญากรรม จะให้ความสำคัญกับการพิจารณาถึงตัวบุคคลผู้ทำให้เกิดอาชญากรรมเป็นสำคัญ ซึ่งได้แก่บุคคลที่ยั่วหรือกระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม บุคคลที่ตั้งตนอยู่ในความประมาท บุคคลที่โง่เขลา ไม่ทันคน เป็นต้น และสุดท้ายในเรื่องของความอ่อนแอของสถาบันสามารถนำไปสู่การเกิดอาชญากรรมได้ ทั้งนี้เนื่องจากสถาบัน

การปกครองมีความสำคัญในการควบคุมอาชญากรรมเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่แน่นอนว่าความจริงจังของฝ่ายปกครองในการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายนั้นย่อทำให้อาชญากรรมลดลงได้สุดท้ายในส่วนของปัจจัยทางด้านกายภาพนั้นพิจารณาถึงปัจจัยภายนอกที่มีส่วนสูงใจในการกระทำผิด อันได้แก่ สถานที่ที่ไม่เหมาะสมเช่นในสถานที่เปลี่ยวห่างไกลจากผู้คน สิ่งเสพติดเนื่องจากสิ่งเสพติดนั้นทำให้ผู้ที่เสพยาเสพติดและตั้งตนอยู่ในความประมาท เห็นผิดเป็นชอบ อาวุธที่หากมีมากหรือแพร่หลายมากจนเกินไปแล้วย่อมนำไปสู่ความเสื่อม เกิดความไร้สำนึกในทางศีลธรรมและเกิดอาชญากรรมตามมา โดยมีหลักฐานยืนยันว่าประเทศญี่ปุ่นมีอาชญากรรมน้อยเนื่องจากการควบคุมอาวุธปืนอย่างมีประสิทธิภาพ ในทางตรงกันข้ามในประเทศสหรัฐอเมริกา นั้นสามารถหาซื้ออาวุธปืนได้ง่ายจึงทำให้มีจำนวนการเกิดอาชญากรรมมาก ส่วนเรื่องของเวลาที่ไม่เหมาะสม ย่อมก่อให้เกิดอันตรายได้และวัตถุที่รกรหากมีการทะเลาะเบาะแว้งแย่งชิงกันแล้วก็สามารถก่อให้เกิดอาชญากรรมตามมาได้

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ในทางพระพุทธศาสนานั้น ได้ถือว่าปัจจัยทางจิต ปัจจัยทางสังคมและปัจจัยทางกายภาพสามารถทำให้บุคคลเห็นผิดหรือมีมิจฉาทิฐิ ซึ่งเป็นสาเหตุในการที่จะก่อให้เกิดอาชญากรรมต่อไป โดยสามารถแสดงได้ดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 ทฤษฎีการเกิดอาชญากรรมแนวพุทธ

ที่มา : ผู้วิจัย

2.2 วรรณกรรมปริทัศน์

ในส่วนนี้กล่าวถึงวรรณกรรมปริทัศน์ทั้งที่เป็นการศึกษาอาชญากรรมโดยใช้ Crime Equation ตามแนวคิดของ Becker และการเกิดอาชญากรรมโดยวิธีการศึกษาอื่น ทั้งของในประเทศและต่างประเทศ โดยมีรายละเอียดดังนี้

Cornwell and Trumbull (1994) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Estimating the Economic Model of Crime with Panel Data ซึ่งเป็นศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดอาชญากรรมกับตัวแปรต่างๆทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ค่าจ้าง ความหนาแน่นของประชากร ความแตกต่างทางด้านภูมิศาสตร์ของพื้นที่ จำนวนตำรวจต่อหัวประชากร และตัวแปรยับยั้งการเกิดอาชญากรรมซึ่งได้แก่ โอกาสที่จะถูกจับได้ โอกาสที่จะถูกตัดสินลงโทษ โอกาสที่จะถูกตัดสินจำคุก และระดับความรุนแรงของบทลงโทษ พบว่าเมื่อตัวแปรยับยั้งมีผลต่อการเกิดอาชญากรรม กล่าวคือ หากตัวแปรยับยั้งมีค่าเพิ่มขึ้นจะส่งผลให้จำนวนอาชญากรรมลดน้อยลง สำหรับตัวแปรทางเศรษฐกิจที่ได้นำมาพิจารณา คือ ค่าจ้าง ซึ่งพบว่า อัตราค่าจ้างมีผลในทิศทางลบ ซึ่งหมายถึงเมื่ออัตราค่าจ้างเพิ่มสูงขึ้นนั้นจะส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดน้อยลง นอกจากนี้ในการศึกษาชิ้นนี้ยังได้ศึกษาในเชิงกายภาพ (ในเชิงพื้นที่) ซึ่งพบว่า พื้นที่ที่เป็นศูนย์กลางของเมืองจะมีการเกิดอาชญากรรมมากกว่าในพื้นที่อื่นๆ

Powdthavee (2005) ได้ทำการศึกษาในเรื่อง Unhappiness and Crime: Evidence from South Africa ซึ่งเป็นการศึกษาถึงคุณภาพชีวิต (Well-being) และอาชญากรรมในประเทศแอฟริกาใต้ พร้อมทั้งได้ศึกษาถึงผลกระทบระหว่างพื้นที่ ซึ่งการศึกษาพบว่าประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่เกิดอาชญากรรมจะมีความคุณภาพชีวิตที่น้อยกว่าพื้นที่ที่ไม่ได้เกิดอาชญากรรม และในการศึกษาผลกระทบเชิงพื้นที่นั้นพบว่า อาชญากรรมโดยเฉพาะอาชญากรรมประเภทอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญได้ส่งผลกระทบต่อความหวาดกลัวขึ้นในพื้นที่อื่นอีกด้วย

เช่นเดียวกับกับผลการศึกษาของ Nilsson and Agnell (2003) ซึ่งได้ทำการศึกษาในเรื่อง Crime, Unemployment and Labor Market Programs in Turbulent Times ซึ่งเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดอาชญากรรมกับอัตราการว่างงานทั้งในภาวะตลาดแรงงานที่เป็นปกติและตลาดแรงงานผันผวน พบว่า เมื่ออัตราว่างงานสูงจะส่งผลให้มีจำนวนอาชญากรรมเพิ่มขึ้นด้วยโดยเฉพาะอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์ นอกจากนี้ในงานศึกษาชิ้นนี้ยังพบว่า การเกิดอาชญากรรมไม่ว่าประเภทใดก็ตาม นอกจากจะเกิดผลกระทบต่อผู้เสียหายโดยตรง

แล้วยังส่งผลกระทบต่อคนในสังคมด้วยซึ่งผลกระทบนี้จะเกิดกับทั้งต่อคนในพื้นที่ที่เกิดอาชญากรรมและยังได้ส่งผลถึงคนในพื้นที่ใกล้เคียงที่ได้รับข่าวสารการเกิดอาชญากรรมนั้นๆ

O'Sullivan and O'Donnell (2003) ที่ได้ศึกษาในเรื่อง Imprisonment and the Crime Rate in Ireland ซึ่งเป็นการศึกษาถึงการจำคุกกับอัตราการเกิดอาชญากรรมในประเทศไอร์แลนด์ พบว่า หากมีงบประมาณในการดำเนินการของตำรวจมากขึ้นจะส่งผลให้ประสิทธิภาพของกระบวนการทางกฎหมาย (การจับกุมของตำรวจ) สูงขึ้น และจะส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง

Saridakis and Spengler (2009) ได้ทำการศึกษาในเรื่อง Crime, Deterrence and Unemployment in Greece : A Panel Data Approach ซึ่งเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรม การป้องกันการเกิดอาชญากรรม และการว่างงานในประเทศกรีซ (Greece) ในช่วงปี 1991-1998 โดยใช้วิธี Generalized Method of Moments (GMM) ในการวิเคราะห์ Dynamic Models of Panel Data พบว่า การพิจารณาการกระทำความผิด (Clear-up Rate) มีผลต่อคดีที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ หากการพิจารณาการกระทำผิด (Clear-up Rate) เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้จำนวนคดีที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินลดลง อีกทั้งอัตราการว่างงานก็เกี่ยวข้องกับคดีที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน คือเมื่ออัตราการว่างงานเพิ่มสูงขึ้นจะส่งผลให้จำนวนคดีที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินเพิ่มสูงขึ้นด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตามการพิจารณาการกระทำผิด (Clear-up Rate) และอัตราการว่างงานไม่มีนัยสำคัญสำหรับคดีที่มีความรุนแรง

สำหรับในการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมประเทศไทยนั้นส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาในเชิงกายภาพ กล่าวคือ จะทำการพิจารณาถึงพื้นที่ที่เกิดอาชญากรรม

ญาณพล ยั่งยืน (2525) ได้ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาทางด้านนิเวศวิทยาเพื่อวางแผนป้องกันอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร (ฝั่งพระนคร) ซึ่งเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางด้านกายภาพของเมือง (สภาพการใช้ที่ดิน) กับจำนวน ประเภท และความร้ายแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ในพื้นที่ 15 เขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร (ฝั่งพระนคร) โดยใช้วิธี Correlation Analysis ในการวัดระดับความสัมพันธ์ของคดีกับการใช้ที่ดิน พบว่าอาชญากรรมจะเพิ่มขึ้นตามความหนาแน่นของประชากรที่เพิ่มขึ้น และเกิดขึ้นในเขตเมืองสูงกว่าเขตชานเมือง และยังพบว่า การขยายตัวของอาชญากรรมมีทิศทางเดียวกับการขยายตัวของพื้นที่เมือง กล่าวคือ เมื่อเมืองมีการขยายตัวเติบโตไปในทิศทางใดหรือในพื้นที่ใดแล้ว อาชญากรรมก็จะขยายตัวไปในทิศทางและพื้นที่ดังกล่าวด้วย และพื้นที่ที่มีการใช้ที่ดินแตกต่างกัน อาชญากรรมที่เกิดขึ้นก็จะมี

ความแตกต่างกันไปตามสภาพการใช้พื้นที่ เช่น ในการใช้ที่ดินแบบที่พักอาศัย มีคดีเด่นประเภทฆ่าคนตาย ช่อโกงและยาเสพติด

สุกิจ สมณะ (2531) ได้ทำการศึกษาในเรื่องปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทย: การวิเคราะห์ข้อมูลระดับจังหวัด ซึ่งเป็นการศึกษาถึงรูปแบบและปัจจัยในทางเศรษฐกิจ สังคม ประชากร และมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม ที่เอื้ออำนวยต่อการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทย ซึ่งได้พิจารณาคดี 4 ประเภท คือ คดีอุกฉกรรจ์ คดีประทุษร้ายต่อเพศชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและคดีอาชญากรรมรวม ซึ่งใช้ข้อมูลรายจังหวัด 72 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพมหานคร) โดยใช้แบบจำลองถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่าพื้นที่ที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมแต่ละประเภทสูง ได้แก่จังหวัดที่อยู่ในภาคใต้ตอนบนและภาคกลางแถบชายฝั่งทะเลด้านทิศตะวันออก ภาคกลางเขตปริมณฑลรอบกรุงเทพมหานคร ซึ่งพื้นที่เหล่านี้เป็นพื้นที่ที่อัตราประชากรต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจต่ำและมีสถานภาพในทางเศรษฐกิจสูง อีกทั้งยังมีระดับของความเป็นเมืองสูง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีการศึกษา

ในบทนี้จะเป็นกล่าวถึงวิธีการศึกษาถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมกายภาพ และปัจจัยยับยั้งการเกิดอาชญากรรม ที่มีผลต่ออัตราการเกิดอาชญากรรมของไทย โดยเนื้อหาในบทนี้ประกอบด้วยแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา และข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

3.1 แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงการศึกษาโดยใช้แบบจำลอง Economic Model of Crime ซึ่งเป็นแบบจำลองที่ใช้เพื่อประมาณการเกิดอาชญากรรมในมุมมองของนักเศรษฐศาสตร์ ซึ่งในการศึกษาค้างนี้จะทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธี OLS (Ordinary Least Square) ซึ่งใช้ข้อมูลภาคตัดขวาง (Panel Data) รายจังหวัดทั้ง 76 จังหวัดในประเทศไทย ในปีพ.ศ.2542 –พ.ศ.2551 โดยแบบจำลอง Economic Model of Crime สามารถเขียนในรูปคณิตศาสตร์ได้ดังนี้

$$R_{it} = X'_{it}\beta + P'_{it}\gamma + \alpha_i + \varepsilon_{it} \quad (3.1)$$

โดย

$i = 1, 2, \dots, N$ คือ ประเภทของอาชญากรรม

$t = 1, 2, \dots, T$ คือ เวลา

R_{it} คือ อัตราการเกิดอาชญากรรม (Crime Rate)

P'_{it} คือ กลุ่มตัวแปรที่ยับยั้งการเกิดอาชญากรรม (Deterrent variable) ซึ่งประกอบด้วย โอกาสที่จะถูกจับได้ (Probability of Arrest, P_A โดยวัดจากสัดส่วนของการถูกจับได้ต่อการเกิดอาชญากรรมทั้งหมด) โอกาสที่จะถูกตัดสินว่ากระทำผิด (Probability of Conviction, P_C โดยวัดจากสัดส่วนของการเสร็จสิ้นการตัดสินต่อการถูกจับได้ทั้งหมด) โอกาสที่จะถูกลงโทษจากการกระทำผิด (Probability of Imprisonment, P_p โดยวัดจากสัดส่วนของการถูกตัดสินว่ากระทำผิดและได้รับโทษต่อการตัดสินคดีทั้งหมด) และความรุนแรงของบทลงโทษ (Severity of Punishment, S โดยวัดจากระยะเวลาที่ถูกลงโทษหรือถูกจองจำ)

X'_{ii} คือ กลุ่มตัวแปร (Contains variables) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดอาชญากรรม

α_i คือ ค่าคงที่ (Constant)

จากแบบจำลอง Economic Model of Crime ที่กล่าวมาข้างต้นสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ดังนี้

กลุ่มตัวแปร R_{ii} หรืออัตราการเกิดอาชญากรรมประเภทต่างๆ รายจังหวัดของไทยนั้นจะใช้ข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งได้แบ่งกลุ่มของการก่ออาชญากรรมออกเป็น 5 ประเภท โดยในการศึกษาครั้งนี้จะใช้กลุ่มของการก่ออาชญากรรมที่มีผลเนื่องมาจากผลของภาวะทางเศรษฐกิจ สังคมและกายภาพดังที่ใช้ในการศึกษาของ Nilsson and Agell (2003) ซึ่งประกอบด้วย

ประเภทที่ 1 คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ได้แก่ คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ลักพาเรียกค่าไถ่ วางเพลิง

ประเภทที่ 2 คดีชีวิต ร่างกายและเพศ ได้แก่ คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา ทำให้ตายโดยประมาท ทำร้ายร่างกาย ข่มขืนกระทำชำเรา

ประเภทที่ 3 คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ได้แก่ ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ รัวเอาทรัพย์ กรรโชกชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ รับของโจร และทำให้เสียทรัพย์

ประเภทที่ 4 คดีที่น่าสนใจ ได้แก่ โจรกรรมรถจักรยานยนต์ โจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมโคกระบือ โจรกรรมเครื่องมือเกษตร ปล้นชิงรถยนต์โดยสาร ปล้นชิงรถยนต์แท็กซี่ ขี้โกง และยกยอก

ประเภทที่ 5 คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ได้แก่ อาวุธปืน การพนัน ยาเสพติด ปราบการค้าประเวณี และมีและเผยแพร่วัตถุลามก

ในส่วนของกลุ่มตัวแปร P'_{ii} หรือ กลุ่มตัวแปรที่มีผลยับยั้งการเกิดอาชญากรรม (Deterrent Variable) นั้น ในการศึกษาครั้งนี้ใช้ตัวแปรแทน (Proxy) ได้แก่ สัดส่วนของการถูกจับได้ต่อการแจ้งคดีอาชญากรรมทั้งหมด (คดีต่อประชากร 1,000 คน) ดังการศึกษาของ Cornwell (1990)

สำหรับในกลุ่มตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดอาชญากรรม (Contains Variables) หรือกลุ่มตัวแปร X'_{it} นั้น ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยทั้งกลุ่มตัวแปรทางเศรษฐกิจ สังคม กายภาพและตัวแปรภัยอันตราย ดังนี้

กลุ่มตัวแปรทางเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร อัตราการว่างงานรายจังหวัด ค่าจ้างขั้นต่ำรายจังหวัด สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคม ต่อกำลังแรงงานในจังหวัด และสัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด

กลุ่มตัวแปรทางสังคมประกอบด้วย สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัด

กลุ่มตัวแปรทางกายภาพประกอบด้วย จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่ ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ และอัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดใกล้เคียงที่มีพื้นที่ติดกัน

จากกลุ่มตัวแปรที่ได้นำมาใช้ในการศึกษาข้างต้นสามารถประยุกต์แบบจำลอง Economic Model of Crime (Becker, 1968) เพื่อนำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้เป็น

$$\begin{aligned}
 R_{it} = & C_i + \beta_1 GPP^2_{it} + \beta_2 GPP_{it} + \beta_3 Unem_{it} + \beta_4 Factory_{it} + \beta_5 Edu_{it} \\
 & + \beta_6 Wage_{it} + \beta_7 Out_{it} + \beta_8 Safety_{it} + \beta_9 Safety_{it} + \beta_{10} Den_{it} \\
 & + \beta_{11} P'_{it} + \beta_{12} Spillo_{it} + \beta_{13} D_{1it} + \beta_{14} D_{2it} + \beta_{15} D_{3it} + \beta_{16} D_{4it} + \beta_{17} D_{5it} \\
 & + \beta_{18} D_{6it} + \beta_{19} D_{7it} + \beta_{20} D_{8it} + \beta_{21} D_{9it} + \varepsilon_{it}
 \end{aligned} \tag{3.2}$$

โดย

R_{it}	คือ อัตราการเกิดอาชญากรรม (จำนวนคดีต่อประชากร 1,000 คน)
GPP^2_{it}	คือ กำลังสองของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร
GPP_{it}	คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร
$Unem_{it}$	คือ อัตราการว่างงาน
$Factory_{it}$	คือ จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่
Edu_{it}	คือ สัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด
$Wage_{it}$	คือ ค่าจ้างขั้นต่ำ

- Out_{it} คือ สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัด
- $Safetynet^2_{it}$ คือ กำลังสองของสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด
- $Safetynet_{it}$ คือ สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด
- Den_{it} คือ ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ (คนต่อตารางกิโลเมตร)
- P'_{it} คือ สัดส่วนของการถูกจับได้ต่อการแจ้งคดีอาชญากรรมทั้งหมด
- $Spillo_{it}$ คือ อัตราการการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดใกล้เคียงที่มีพื้นที่ติดกันเฉลี่ย
- ε_{it} คือ ค่าความคลาดเคลื่อน (Error term)
- i คือ จังหวัด
- t คือ เวลา (ปี)
- D_{1it} คือ ตัวแปรหุ่นที่มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับจังหวัดที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของตำรวจภูธรภาค 1 ได้แก่ จังหวัดสมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา อ่างทอง ลพบุรี สิงห์บุรี ชัยนาทและสระบุรี
- D_{2it} คือ ตัวแปรหุ่นที่มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับจังหวัดที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของตำรวจภูธรภาค 2 ได้แก่ จังหวัดชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี นครนายก สระแก้ว
- D_{3it} คือ ตัวแปรหุ่นที่มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับจังหวัดที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของตำรวจภูธรภาค 3 ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมา ศรีสะเกษ สุรินทร์ บุรีรัมย์ อุบลราชธานี ยโสธร ชัยภูมิ อำนาจเจริญ
- D_{4it} คือ ตัวแปรหุ่นที่มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับจังหวัดที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของตำรวจภูธรภาค 4 ได้แก่ จังหวัดหนองบัวลำภู ขอนแก่น อุดรธานี เลย หนองคาย มหาสารคาม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ สกลนคร นครพนม มุกดาหาร
- D_{5it} คือ ตัวแปรหุ่นที่มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับจังหวัดที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของตำรวจภูธรภาค 5 ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปางแพร่ น่าน พะเยา เชียงราย แม่ฮ่องสอน
- D_{6it} คือ ตัวแปรหุ่นที่มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับจังหวัดที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของตำรวจภูธรภาค 6 ได้แก่ จังหวัดอุตรดิตถ์ นครสวรรค์ อุทัยธานี กำแพงเพชร ตาก สุโขทัย พิษณุโลก พิจิตร เพชรบูรณ์
- D_{7it} คือ ตัวแปรหุ่นที่มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับจังหวัดที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของตำรวจภูธรภาค 7 ได้แก่ จังหวัดนครปฐม สมุทรสาคร ราชบุรี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี สมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์

- $D_{8_{it}}$ คือ ตัวแปรหุ่นที่มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับจังหวัดที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของตำรวจภูธรภาค 8 ได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี ระนอง ชุมพร
- $D_{9_{it}}$ คือ ตัวแปรหุ่นที่มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับจังหวัดที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของตำรวจภูธรภาค 9 ได้แก่ จังหวัดสงขลา สตูลตรัง พัทลุง ปัตตานี ยะลา นราธิวาส

จากแบบจำลอง Economic Model of Crime (Becker, 1968) แสดงอัตราการเกิดอาชญากรรมขึ้นอยู่กับ กลุ่มตัวแปรที่ยับยั้งการเกิดอาชญากรรม (Deterrent variable) และกลุ่มตัวแปรซึ่งมีความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดอาชญากรรม (Contains variables) ดังนั้นสมมติฐานที่จะทดสอบในการศึกษาคั้งนี้คือ

$$H_o : \beta_i = 0$$

$$H_i : \beta_i \neq 0$$

จากสมมติฐานที่ใช้ในการทดสอบข้างต้นหาก $\beta_{ii} \neq 0$ แสดงว่าตัวแปรอธิบายมีผลต่อการเกิดอาชญากรรม ในการคาดการณ์ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเกิดอาชญากรรมกับตัวแปรอธิบายในสมการที่ (3.2) นั้น สำหรับลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ไม่ว่าจะเป็นจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่ ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ และอัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดใกล้เคียงที่มีพื้นที่ติดกันเฉลี่ย ควรมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรม เนื่องจากพื้นที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นนั้นนำมาซึ่งความแออัด รวมไปถึงโอกาสในการกระทำความผิดซึ่งเป็นการเพิ่มแรงจูงใจในการก่ออาชญากรรม ในส่วนของปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจนั้น การที่คนในมีความกินดีอยู่ดี มีหลักประกันในความมั่นคงในการดำรงชีวิต ซึ่งสามารถสะท้อนได้จากผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร ค่าจ้างขั้นต่ำ สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด และสัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด ดังนั้นตัวแปรเหล่านี้จึงควรมีความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดอาชญากรรมในทิศทางตรงข้าม แต่ในส่วนของอัตราการว่างงานควรมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับอัตราการเกิดอาชญากรรม สำหรับสัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัดควรที่จะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการเกิดอาชญากรรมเนื่องจากการเข้ามาทำงานของแรงงานต่างด้าวนั้นได้ส่งผลกระทบต่อในเรื่องของความแออัดของที่อยู่อาศัย มีปัญหาในเรื่องรายได้ของแรงงานต่างด้าวเองจึงเป็นการเพิ่มแรงจูงใจในการก่ออาชญากรรม นอกจากนี้ในการพิจารณาถึงต้นทุนในการก่ออาชญากรรมนั้นสามารถพิจารณาได้จากตัวแปรสัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมด ซึ่งสะท้อนถึงประสิทธิภาพในการทำงาน

ของตำรวจ หากตำรวจมีประสิทธิภาพในการทำงานที่สูงขึ้น ควรที่จะทำให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง จากที่ได้กล่าวมาในข้างต้นนั้นสามารถสรุปได้ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 เครื่องหมายที่คาดการณ์ของค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอธิบาย

ตัวแปรอธิบาย (X'_{it})	สมมติฐานความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม (อัตราการเกิดอาชญากรรม)
ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP)	(-)
อัตราการว่างงาน (Unemployment)	(+)
จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่ (Factory)	(+)
สัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด (Education)	(-)
ค่าจ้างขั้นต่ำรายจังหวัด (Wage)	(-)
สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัด (Outlander)	(+)
สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด (Safety net)	(-)
ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ (Density)	(+)
สัดส่วนของการถูกจับได้ต่อการแจ้งคดีอาชญากรรมทั้งหมด (P')	(-)
อัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดใกล้เคียงที่มีพื้นที่ติดกันเฉลี่ย (Spillover)	(+)

3.2 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงแหล่งที่มาของข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาซึ่งประกอบด้วยข้อมูลอาชญากรรมจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ข้อมูลตัวแปรทางเศรษฐกิจ ข้อมูลตัวแปรทางสังคม และข้อมูลตัวแปรทางกายภาพ จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ ซึ่งสรุปได้ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาและแหล่งที่มา

กลุ่มข้อมูล	รายละเอียด	ที่มา
อาชญากรรม	<p><u>ประเภทที่1</u> คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ได้แก่ คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ลักพาเรียกค่าไถ่ วางเพลิง</p> <p><u>ประเภทที่2</u> คดีชีวิต ร่างกายและเพศ ได้แก่ คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา ทำให้ตายโดยประมาท ทำร้ายร่างกาย ข่มขืนกระทำชำเรา</p> <p><u>ประเภทที่3</u> คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ได้แก่ ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ กรรโชก ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ รับของโจร และทำให้เสียทรัพย์</p> <p><u>ประเภทที่4</u> คดีที่น่าสนใจ ได้แก่ โจรกรรมรถจักรยานยนต์ โจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมโค กระบือ โจรกรรมเครื่องมือเกษตร ปล้นชิงรถยนต์โดยสาร ปล้นชิงรถยนต์แท็กซี่ ฉ้อโกง และยกยอก</p> <p><u>ประเภทที่5</u> คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ได้แก่ อาวุธปืน การพนัน ยาเสพติด ปราบการค้าประเวณี และมีและเผยแพร่วัตถุลามก</p>	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เศรษฐกิจ	<p>ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด</p> <p>กำลังสองของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด</p> <p>อัตราการว่างงานรายจังหวัด</p> <p>ค่าจ้างขั้นต่ำ</p> <p>สัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด</p>	สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ตารางที่ 3.2 (ต่อ) ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาและแหล่งที่มา

กลุ่มข้อมูล	รายละเอียด	ที่มา
เศรษฐกิจ	สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด กำลังสองของสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
สังคม	สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัด	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
กายภาพ	ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ จำนวนโรงงานอุตสาหกรรม อัตราการการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดใกล้เคียงที่มีพื้นที่ติดกันเฉลี่ย	สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ยับยั้ง	สัดส่วนของการถูกจับได้ต่อการแจ้งคดีอาชญากรรมทั้งหมด	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

บทที่ 4

ผลการศึกษา

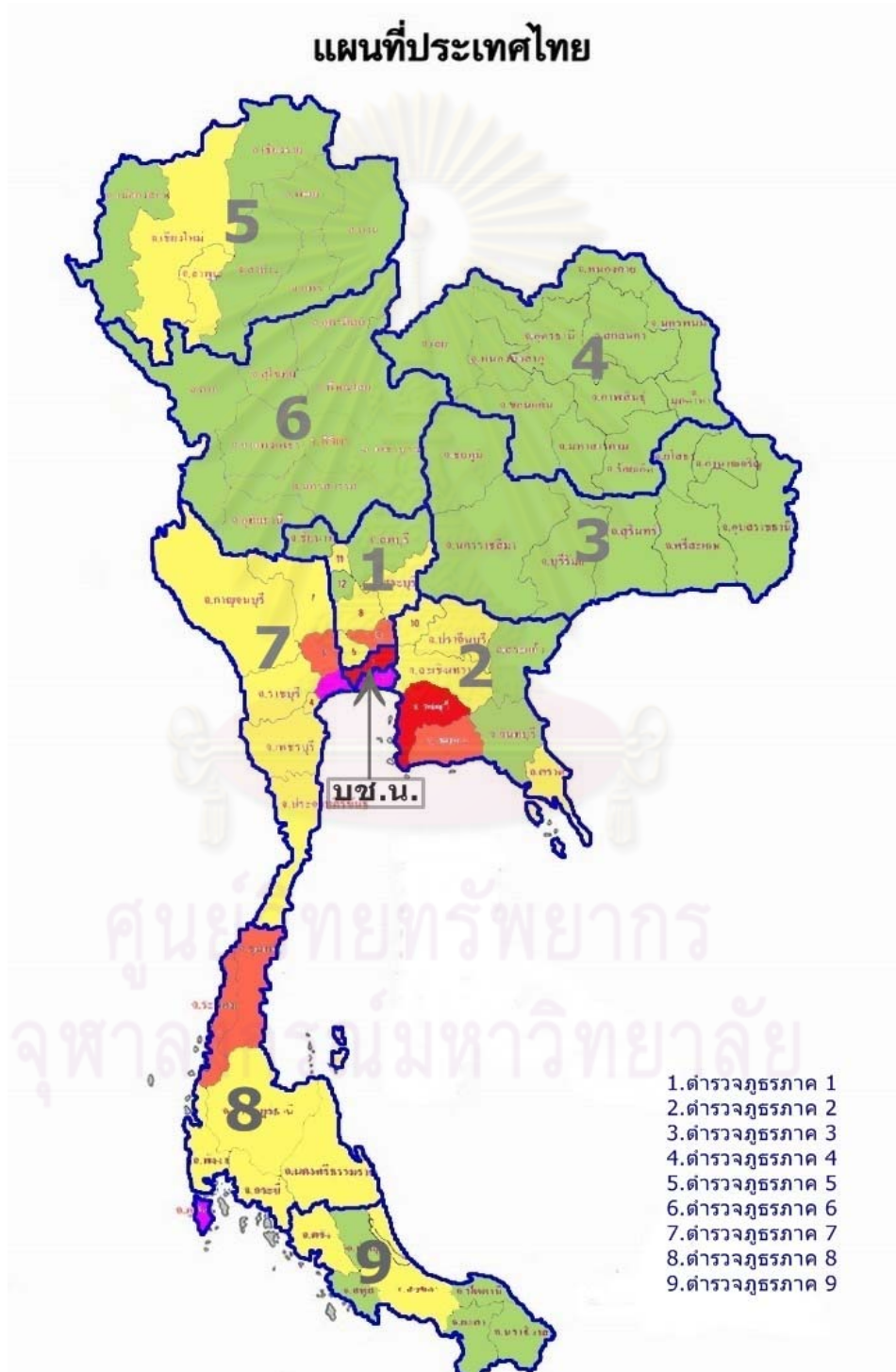
ในบทนี้จะเป็นการวิเคราะห์ถึงปัจจัยกำหนดอาชญากรรมในประเทศไทย ซึ่งจะแบ่งการศึกษาออกเป็นสองส่วน คือ ส่วนแรกจะเป็นการแสดงผลรวมอัตราการเกิดอาชญากรรมทั้ง 5 ประเภท จากการประมาณค่าแบบจำลอง Crime Equation เพื่อที่จะศึกษาถึงปัจจัยกำหนดอาชญากรรมในประเทศไทย และส่วนที่สองจะเป็นการแสดงผลรวมอัตราการเกิดอาชญากรรมแยกเป็นรายประเภทของอาชญากรรม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.1 ภาพรวมอัตราการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทย

ในส่วนนี้จะทำการศึกษาถึงอัตราการเกิดอาชญากรรมรวมทั้ง 5 ประเภทของประเทศไทย ในเบื้องต้น โดยพิจารณาถึงอัตราการเกิดอาชญากรรม โดยนำอัตราการเกิดอาชญากรรมเฉลี่ยทั้ง 5 ประเภทต่อประชากร 1,000 คน ของแต่ละจังหวัดในปีพ.ศ.2551 เปรียบเทียบกับค่าเกณฑ์ค่าเป้าหมายทางการพัฒนาที่ยั่งยืนในด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความมั่นคงในการดำรงชีวิตของประชาชน ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งมีค่าเกณฑ์เป้าหมาย ณ ระดับ 1.2 คดีต่อประชากร 1,000 คน ในที่นี้จะทำการจำแนกระดับของอัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดต่างๆออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ กลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมเฉลี่ยอยู่ ณ ระดับเกณฑ์ค่าเป้าหมาย (สีเขียว) มากกว่าเกณฑ์ค่าเป้าหมายร้อยละ 25 (สีเหลือง) ร้อยละ 50 (สีส้ม) ร้อยละ 75 (สีชมพู) และร้อยละ 100 (สีแดง) โดยผลการศึกษาดังกล่าวพบว่า จังหวัดที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูงสุด (แทนด้วยสีแดง) ได้แก่ กรุงเทพมหานคร และชลบุรี รองลงมาเป็นอันดับ 2 (แทนด้วยสีชมพู) ได้แก่ จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรปราการและภูเก็ต รองลงมาอันดับ 3 (แทนด้วยสีส้ม) ได้แก่ จังหวัดนครปฐม ปทุมธานี ระยอง ชุมพรและระนอง รองลงมาเป็นอันดับ 4 (แทนด้วยสีเหลือง) ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน กาญจนบุรี สุพรรณบุรี อ่างทอง พระนครศรีอยุธยา นนทบุรี สระบุรี นครนายก ปราจีนบุรี ฉะเชิงเทรา ตราด ราชบุรี สมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ สุราษฎร์ธานี พังงา กระบี่ นครศรีธรรมราช ตรังและสงขลา และจังหวัดที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมเฉลี่ยอยู่ ณ ระดับเกณฑ์ค่าเป้าหมาย (แทนด้วยสี

เขียว) ได้แก่ จังหวัดแม่ฮ่องสอน สุโขทัย ลพบุรี ขอนแก่น สุรินทร์ สิงห์บุรี จันทบุรี สตูล ปัตตานี ฯลฯ โดยแสดงดังภาพที่ 4.1

ภาพที่ 4.1 อัตราการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทย

ที่มา: จากการคำนวณ

จากผลการแบ่งกลุ่มจังหวัดโดยใช้เกณฑ์ในข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูงนั้น เป็นจังหวัดที่มีลักษณะของความเป็นเมืองหลวงและปริมณฑล เป็นจังหวัดอุตสาหกรรม เป็นเมืองท่องเที่ยว ซึ่งจะมีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสูง ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทย ของสุกิจ สมณะ (2531) ที่พบว่าพื้นที่ที่มีอัตราประชากรต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจต่ำและมีสถานภาพในทางเศรษฐกิจสูง อีกทั้งยังมีระดับของความเป็นเมืองสูง ได้แก่ จังหวัดที่อยู่ในภาคใต้ตอนบนและภาคกลางแถบชายฝั่งทะเลด้านทิศตะวันออก ภาคกลางเขตปริมณฑล รอบกรุงเทพมหานครจะมีอัตราการเกิดอาชญากรรมแต่ละประเภทสูง

แต่อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (จังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส) ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบขึ้นนั้น ผลการศึกษาในครั้งนี้กลับพบว่าพื้นที่ดังกล่าวมีอัตราการเกิดอาชญากรรมอยู่ในระดับที่ต่ำ (มีอัตราการเกิดอาชญากรรมเฉลี่ยอยู่ ณ ระดับเกณฑ์ค่าเป้าหมาย) ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก ข้อมูลอัตราการเกิดอาชญากรรมที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มิได้รวมถึงคดีก่อการร้ายของทางราชการ ซึ่งเหตุการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดนี้ได้จัดอยู่ในประเภทคดีก่อการร้ายของทางราชการ

4.1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดอาชญากรรมทั้ง 5 ประเภท

ในการประมาณค่าสมการด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square) นั้น สำหรับข้อมูลที่เป็นอนุกรมเวลา (Time Series) มักจะเกิดปัญหาตัวแปรมีความสัมพันธ์กัน (Multicollinearity) ดังนั้น ก่อนที่จะทำการประมาณค่าแบบจำลอง จะต้องมีการตรวจสอบปัญหาตัวแปรมีความสัมพันธ์กันก่อนที่จะทำการประมาณค่าแบบจำลอง

4.1.1.1 การทดสอบปัญหา Multicollinearity

ในการทดสอบปัญหา Mulyicollinearity สามารถทำได้ 2 วิธี คือ วิธี Variance Inflation Factors และวิธี Simple Correlation Coefficient ดังนี้

1) วิธี Variance Inflation Factors (VIF)

โดยทั่วไป ในการทดสอบปัญหา Multicollinearity นั้น จะใช้ค่าเกณฑ์ (Criteria) ที่ 5 ซึ่งหากมีค่า Variance Inflation Factors (VIF) มีค่ามากกว่า 5 แสดงว่าเกิดปัญหา Multicollinearity จากการทดสอบปัญหา Multicollinearity ด้วยวิธี Variance Inflation Factors (VIF) ได้ผลดังนี้

ตัวแปร GPP	มีค่า VIF เท่ากับ 11.424
ตัวแปร GPP2	มีค่า VIF เท่ากับ 7.017
ตัวแปร UNEMPLOYMENT	มีค่า VIF เท่ากับ 1.095
ตัวแปร WAGE	มีค่า VIF เท่ากับ 3.613
ตัวแปร SAFETYNET	มีค่า VIF เท่ากับ 15.168
ตัวแปร SAFETYNET 2	มีค่า VIF เท่ากับ 7.682
ตัวแปร FACTORY	มีค่า VIF เท่ากับ 5.702
ตัวแปร EDUCATION	มีค่า VIF เท่ากับ 5.067
ตัวแปร OUTLANDER	มีค่า VIF เท่ากับ 1.471
ตัวแปร DENSITY	มีค่า VIF เท่ากับ 4.692
ตัวแปร SPILLOVER	มีค่า VIF เท่ากับ 1.637
ตัวแปร P	มีค่า VIF เท่ากับ 1.305

โดยผลการทดสอบ พบว่าตัวแปร Density Education และ Factory เป็นตัวแปรที่เกิดปัญหา Multicollinearity

2) วิธี Simple Correlation Coefficient

โดยทั่วไป ในการทดสอบปัญหา Multicollinearity นั้น จะใช้ค่าเกณฑ์ (Criteria) ที่ 0.6 ซึ่งหากมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Coefficient) มีค่ามากกว่า 0.6 แสดงว่าเกิดปัญหา Multicollinearity และจากผลการทดสอบ พบว่าตัวแปร Density Education และ Factory เป็นตัวแปรที่เกิดปัญหา Multicollinearity ซึ่งผลการทดสอบสอดคล้องกับวิธี Variance Inflation Factors โดยผลการทดสอบแสดงดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปร

Correlation Matrix												
	Density	Education	Factory	GPP	GPP2	Outlander	P	Safety net	Safety net2	Spillover	Unemployment	Wage
Density	1	0.812*	0.818*	0.331	0.163	0.269	-0.039	0.268	0.199	0.345	0.002	0.477
Education	0.812*	1	0.859*	0.246	0.119	0.245	0.035	0.118	0.063	0.141	-0.037	0.388
Factory	0.818*	0.859	1	0.325	0.194	0.215	0.184	0.154	0.113	0.177	0.031	0.386
GPP	0.331	0.246	0.325	1	0.892*	0.356	-0.051	0.575	0.386	0.429	-0.072	0.549
GPP2	0.163	0.119	0.194	0.892*	1	0.245	0.009	0.383	0.258	0.293	-0.042	0.342
Outlander	0.269	0.245	0.215	0.356	0.245	1	-0.129	0.499	0.384	0.201	-0.057	0.394
P	-0.039	0.035	0.184	-0.051	0.009	-0.129	1	-0.179	-0.081	-0.21	0.043	-0.139
Safety net	0.268	0.118	0.154	0.575	0.383	0.499	-0.179	1	0.894*	0.205	-0.009	0.741
Safety net2	0.199	0.063	0.113	0.386	0.258	0.384	-0.081	0.894*	1	0.122	0.092	0.541
Spillover	0.345	0.141	0.177	0.429	0.293	0.201	-0.21	0.205	0.122	1	-0.017	0.169
Unemployment	0.002	-0.037	0.031	-0.072	-0.042	-0.057	0.043	-0.009	0.092	-0.017	1	-0.142
Wage	0.477	0.388	0.386	0.549	0.342	0.394	-0.139	0.741	0.541	0.169	-0.142	1

ที่มา : จากการคำนวณ

สำหรับการแก้ไขกรณีที่เกิดปัญหา Multicollinearity นั้นสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

ก. ไม่ต้องดำเนินการแก้ไขปัญหา Multicollinearity เนื่องจากความพยายามในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอาจทำให้เกิดผลเสียหลายๆ ด้านต่อตัวประมาณค่าของสมการ และนอกจากนี้ปัญหา Multicollinearity ไม่ได้ก่อให้เกิดความเอนเอียง (Bias) และในบางครั้งก็ไม่ได้ทำให้ค่า t-statistic ที่คำนวณได้มีขนาดลดลงจนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข. ตัดตัวแปรที่ก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity โดยเฉพาะตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระในระดับที่สูง

ค. เพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ง. การเปลี่ยนรูป (Transforming) ตัวแปรที่มีปัญหา Multicollinearity

จ. การใช้ Factor Analysis หรือ Principal Components เพื่อสร้างตัวแปรอิสระใหม่จากตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์สูง

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าในการศึกษาครั้งนี้จะเกิดปัญหา Multicollinearity และเนื่องจากตัวแปรที่เกิดปัญหาดังกล่าว เป็นตัวแปรที่น่าสนใจและมีความสำคัญในการศึกษาครั้งนี้ ดังนั้นผู้ทำการศึกษาได้เลือกวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าวตามข้อ ก. ดังที่ได้กล่าวมาในข้างต้น

4.1.1.2 ผลการประมาณค่าแบบจำลอง Crime Equation

ในการศึกษาถึงปัจจัยกำหนดอาชญากรรมจากแบบจำลอง Crime Equation จะแบ่งตัวแปรออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวแปรด้านเศรษฐกิจ สังคม กายภาพ และการยับยั้งอาชญากรรม โดยในการศึกษานั้นจะปรับปรุงแบบจำลองดังกล่าวเป็น 8 แบบจำลองโดยการเพิ่ม และ/หรือ ลดตัวแปรต่างๆ เพื่อหาแบบจำลองที่เหมาะสมที่สุด ดังนี้

แบบจำลองที่ 1 เป็นแบบจำลองที่รวมตัวแปรทั้งหมด 13 ตัวแปรดังสมการที่ 3.2

แบบจำลองที่ 2 เป็นแบบจำลองที่นำตัวแปรที่เกิดปัญหา Multicollinearity คือ Density Education และ Factory ออกจากแบบจำลองที่ 1

แบบจำลองที่ 3 เป็นแบบจำลองที่นำตัวแปรที่เกิดปัญหา Multicollinearity คือ Education และ Factory ออกจากแบบจำลองที่ 1

แบบจำลองที่ 4 เป็นแบบจำลองที่นำตัวแปรที่ก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity คือ Density และ Education ออกจากแบบจำลองที่ 1

แบบจำลองที่ 5 เป็นแบบจำลองที่นำตัวแปรที่ก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity คือ Density และ Factory ออกจากแบบจำลองที่ 1

แบบจำลองที่ 6 เป็นแบบจำลองที่นำตัวแปรที่ก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity คือ Density ออกจากแบบจำลองที่ 1

แบบจำลองที่ 7 เป็นแบบจำลองที่นำตัวแปรที่ก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity คือ Education ออกจากแบบจำลองที่ 1

แบบจำลองที่ 8 เป็นแบบจำลองที่นำตัวแปรที่ก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity คือ Factory ออกจากแบบจำลองที่ 1

จากแบบจำลองทั้ง 8 แบบจำลอง แบบจำลองที่เหมาะสมที่สุดในการศึกษา ได้แก่ แบบจำลองที่ 1 เนื่องจากมีทิศทางความสัมพันธ์ของตัวแปรตรงสมมติฐานที่ตั้งไว้ และมีนัยสำคัญทางสถิติสูงกว่าแบบจำลองอื่น ทอปรกับมีค่า Adjust R² สูงซึ่งแสดงว่าแบบจำลองนี้มีความเหมาะสมในการอธิบายตัวแปร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.2 ผลการประมาณค่าอัตราการเกิดอาชญากรรมกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ภายภาพและปัจจัยบ่งชี้การเกิดอาชญากรรม รวม 5 ประเภท

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อัตราการเกิดอาชญากรรม (คดี / ประชากร 1,000 คน)							
	1	2	3	4	5	6	7	8
ค่าคงที่ (Constant)	-2.348 (-0.99)	-2.267 (-1.11)	-0.962 (-0.43)	-4.908** (-2.28)	-2.378 (-1.07)	-3.933* (-1.76)	-3.303 (-1.44)	-1.141 (-0.48)
กำลังสองของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP ²)	-2.09E-11*** (-9.92)	-2.3E-11*** (-11.13)	-2.31E-11*** (-11.18)	-2.12E-11*** (-10.05)	-2.3E-11*** (-11.11)	-2.09E-11*** (-9.91)	-2.11E-11*** (-10.06)	-2.31E-11*** (-11.15)
ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP)	2.57 E-05*** (10.82)	2.92 E-05*** (12.86)	2.9 E-05*** (12.79)	2.65 E-05*** (11.25)	2.92 E-05*** (12.84)	2.61 E-05*** (10.99)	2.61 E-05*** (11.07)	2.9 E-05*** (12.77)
อัตราการว่างงาน(Unemployment)	0.005 (0.18)	0.013 (0.45)	0.015 (0.49)	0.007 (0.24)	0.014 (0.45)	0.004 (0.14)	0.008 (0.28)	0.015 (0.49)
ค่าจ้างขั้นต่ำ (Wage)	-0.010 (-0.88)	-0.012 (-1.03)	-0.007 (-0.63)	-0.018 (-1.54)	-0.012 (-1.04)	-0.016 (-1.39)	-0.012 (-1.02)	-0.008 (-0.65)
กำลังสองของสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด (Safetynet ²)	-1375.468** (-2.23)	-1366.830 (-2.21)	-1446.860** (-2.34)	-1205.904** (-1.97)	-1353.167** (-2.18)	-1277.412** (-2.08)	-1304.358** (-2.12)	-1428.776** (-2.29)
สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด (Safetynet)	158.468*** (4.06)	155.313*** (4.00)	164.449*** (4.19)	143.130*** (3.71)	154.502*** (3.96)	146.854*** (3.80)	154.805*** (3.97)	163.402*** (4.14)

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ผลการประมาณค่าอัตราการเกิดอาชญากรรมกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม กายภาพและปัจจัยยับยั้งการเกิดอาชญากรรม รวม 5 ประเภท

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อัตราการเกิดอาชญากรรม (คดี / ประชากร 1,000 คน)							
	1	2	3	4	5	6	7	8
จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่ (Factory)	3.02E-04*** (4.29)	-	-	2.42E-04*** (3.78)	-	2.86E-04*** (4.08)	2.59E-04*** (4.01)	-
สัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด (Education)	-2.01E-06 (-1.52)	-	-	-	1.81E-07 (0.15)	-2.02E-06 (-1.52)	-	2.84E-07 (0.23)
สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัด (Outlander)	145.865** (2.33)	122.547** (1.96)	113.406* (1.81)	152.908** (2.45)	122.830** (1.96)	156.233 (2.50)	142.506** (2.28)	113.748 (1.81)
ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ (Density)	-0.001** (-1.96)	-	-0.001 (-1.44)	-	-	-	-0.001** (-1.98)	-0.001 (-1.44)
อัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดใกล้เคียงที่มีพื้นที่ติดกันเฉลี่ย (Spillover)	0.547*** (11.79)	0.562*** (12.58)	0.579*** (12.53)	0.534*** (11.89)	0.561*** (12.53)	0.525*** (11.63)	0.555*** (12.05)	0.579*** (12.48)
สัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมด (P)	-1.726*** (-7.80)	-1.583*** (-7.24)	-1.568*** (-7.17)	-1.746*** (-7.90)	-1.591*** (-7.19)	-1.736*** (-7.83)	-1.737*** (-7.88)	-1.577*** (-7.13)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 1	7.270*** (3.90)	6.648*** (8.77)	4.776*** (3.17)	10.594*** (8.23)	6.805*** (5.18)	9.539*** (6.52)	8.304*** (4.80)	5.013*** (2.77)

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ผลการประมาณค่าอัตราการเกิดอาชญากรรมกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม กายภาพและปัจจัยยับยั้งการเกิดอาชญากรรม รวม 5 ประเภท

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อัตราการเกิดอาชญากรรม (คดี / ประชากร 1,000 คน)							
	1	2	3	4	5	6	7	8
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 2	7.487***	7.004***	4.981***	11.023***	7.163***	9.956***	8.531***	5.221***
	(3.86)	(9.25)	(3.12)	(8.46)	(5.40)	(6.72)	(4.71)	(2.76)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 3	7.512***	7.569***	5.637***	10.997***	7.719***	9.898***	8.588***	5.865***
	(4.05)	(9.51)	(3.61)	(9.14)	(5.89)	(7.06)	(5.02)	(3.20)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 4	7.804***	7.866***	5.939***	11.314***	8.020***	10.182***	8.912***	6.172***
	(4.19)	(9.87)	(3.81)	(9.37)	(6.03)	(7.18)	(5.21)	(3.34)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 5	5.638***	5.531***	3.545**	9.178***	5.682***	8.082***	6.710***	3.775***
	(2.94)	(6.66)	(2.20)	(7.23)	(4.21)	(5.54)	(3.77)	(2.00)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 6	6.865***	6.633***	4.658***	10.387***	6.788***	9.287***	7.941***	4.893***
	(3.59)	(8.20)	(2.93)	(8.13)	(5.04)	(6.33)	(4.47)	(2.60)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 7	7.545***	7.195***	5.212***	11.068***	7.355***	9.970***	8.620***	5.453***
	(3.95)	(9.66)	(3.33)	(8.76)	(5.56)	(6.84)	(4.88)	(2.92)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 8	8.198***	7.751***	5.711***	11.759***	7.910***	10.692***	9.243***	5.950***
	(4.21)	(10.14)	(3.55)	(9.02)	(5.95)	(7.21)	(5.08)	(3.13)

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ผลการประมาณค่าอัตราการเกิดอาชญากรรมกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม กายภาพและปัจจัยยับยั้งการเกิดอาชญากรรม รวม 5 ประเภท

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อัตราการเกิดอาชญากรรม (คดี / ประชากร 1,000 คน)							
	1	2	3	4	5	6	7	8
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 9	6.995*** (3.68)	6.592*** (8.20)	4.653*** (2.97)	10.424*** (8.08)	6.752*** (5.05)	9.364*** (6.37)	8.034*** (4.55)	4.892*** (2.63)
R-squared	0.752	0.745	0.746	0.750	0.745	0.751	0.751	0.746
Adjusted R-squared	0.745	0.739	0.739	0.744	0.739	0.744	0.745	0.739
F-statistic	106.466	120.441	114.377	116.894	113.737	111.166	111.682	108.312
No. of Observation	760	760	760	760	760	760	760	760

ที่มา: จากการคำนวณ

หมายเหตุ 1 : ***, **, * คือ ระดับนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ 99%,95%,90% ตามลำดับ

หมายเหตุ 2 : ค่าในวงเล็บ คือค่า t-Statistic.

กลุ่มตัวแปรทางกายภาพ ประกอบด้วย ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่อัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดใกล้เคียงที่มีพื้นที่ติดกันเฉลี่ย และจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่ จากการศึกษาที่ผ่านมา เช่น การศึกษาของ Cornwell (1994) ที่พบว่าความหนาแน่นของประชากรมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรม และในส่วนของการศึกษาในเรื่อง Spillover Effect ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมนั้น จากการศึกษาของ Orrenius (2005) พบว่า อัตราการเกิดอาชญากรรมในพื้นที่ชายแดนส่งผลกระทบต่ออัตราการเกิดอาชญากรรมในประเทศด้วย และในการศึกษาถึงอาชญากรรมในเชิงพื้นที่ของญาณพล ยั่งยืน (2525) พบว่า การใช้ที่ดินลักษณะที่เป็นโรงงานอุตสาหกรรม มีอัตราการเกิดอาชญากรรมในระดับที่สูง จากผลการศึกษาพบว่า

1) ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราการเกิดอาชญากรรม เมื่อความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่เพิ่มสูงขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง 0.0008 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 ซึ่งผลการศึกษานี้ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Cornwell (1994) ที่พบว่าความหนาแน่นประชากรมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราการเกิดอาชญากรรมรวมไปถึงการศึกษาของ ญาณพล ยั่งยืน (2525) ที่พบว่าอาชญากรรมจะเพิ่มขึ้นตามความหนาแน่นของประชากรที่เพิ่มขึ้น และเกิดขึ้นในเขตเมืองสูงกว่าเขตชานเมือง

อย่างไรก็ตามแม้ในภาพรวมความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ได้ส่งผลกระทบต่ออัตราการเกิดอาชญากรรมในทางลบนั้น หากพิจารณาถึงอัตราการเกิดอาชญากรรมเป็นรายคดีนั้น พบว่าความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรมประเภทคดีประเภทอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ (ฆ่า ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ (ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ กวกรโขก ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ รับของโจร และทำให้เสียทรัพย์) และคดีที่น่าสนใจ (โจรกรรมรถจักรยานยนต์ โจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมโค กระบือ โจรกรรมเครื่องมือเกษตร ปล้นชิงรถยนต์โดยสาร ปล้นชิงรถยนต์แท็กซี่ ค้อโกง และยักยอก) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.1 ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ Cornwell และ ญาณพล อีกทั้งยังสอดคล้องกับการศึกษาของ วรยา ไทพาณิชย์ (2543) ที่ศึกษาในเรื่องระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์เพื่อศึกษาการกระจายทางพื้นที่ของอาชญากรรม พบว่าคดีประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์จะเกิดมากในการใช้ที่ดินประเภทพาณิชยกรรม ซึ่งพื้นที่นี้จะมีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น

2) อัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดใกล้เคียงที่มีพื้นที่ติดกันเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรม กล่าวคือเมื่ออัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดใกล้เคียงที่มีพื้นที่ติดกันเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น 0.547 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.1 เนื่องจากอัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดใกล้เคียงที่มีพื้นที่ติดกันนั้นมีลักษณะเป็น Externality ที่แสดงถึงผลกระทบข้างเคียง (Spillover effect) ซึ่งผลการศึกษาที่ได้นั้นสอดคล้องกับการศึกษาของ Orrenius and Coronado (2005) ที่พบว่าอัตราการเกิดอาชญากรรมในแถบชายแดนส่งผลกระทบต่ออัตราการเกิดอาชญากรรมในประเทศด้วย และยังสอดคล้องกับการศึกษาของสมศักดิ์ ศรีกำเนิด (2552) ที่ศึกษาในเรื่อบทบาทของข่าวอาชญากรรมกับการชี้้นำคนในสังคม พบว่าการนำเสนอถึงแผนการการประทุษกรรมของคนร้ายในการก่ออาชญากรรมนั้น จะส่งผลให้มีการเกิดพฤติกรรมเลียนแบบของการก่ออาชญากรรม ตลอดจนมีการพัฒนารูปแบบการก่ออาชญากรรมเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกจับกุมได้

3) จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรม กล่าวคือเมื่อจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น 0.000302 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 โดยพื้นที่ที่เป็นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมนั้นนำมาซึ่งการอพยพเข้ามาของแรงงาน จึงมีการพัฒนาสู่ความเป็นเมือง ซึ่งจากการศึกษาของ ญาณพล ยังยืน (2525) ที่ศึกษาถึงอัตราการเกิดอาชญากรรมในเชิงพื้นที่ ซึ่งพบว่า สภาพการใช้ที่ดินลักษณะโรงงานอุตสาหกรรม จะมีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูง โดยเฉพาะคดีประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์

กลุ่มตัวแปรทางสังคม ประกอบด้วย สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัด จากการศึกษาในอดีต เช่น การศึกษาของมนตรี ชะโนวรรณะ (2545) และ กุศล สุนทรธาดา (2540) พบว่าแรงงานต่างด้าวมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรม โดยจากผลการศึกษาพบว่า

1) สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัดมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรม กล่าวคือเมื่อสัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัดเพิ่มสูงขึ้น 1 หน่วยส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มขึ้น 145.865 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 เนื่องจากการเข้ามาของแรงงานต่างด้าวที่ผิดกฎหมายนั้นมักจะลักลอบเข้ามาทำงานอยู่ตามสถานที่ต่างๆ ซึ่งจะไม่มีความรู้เพื่อแสดงตัวและระบุที่อยู่อาศัยที่แน่นอน

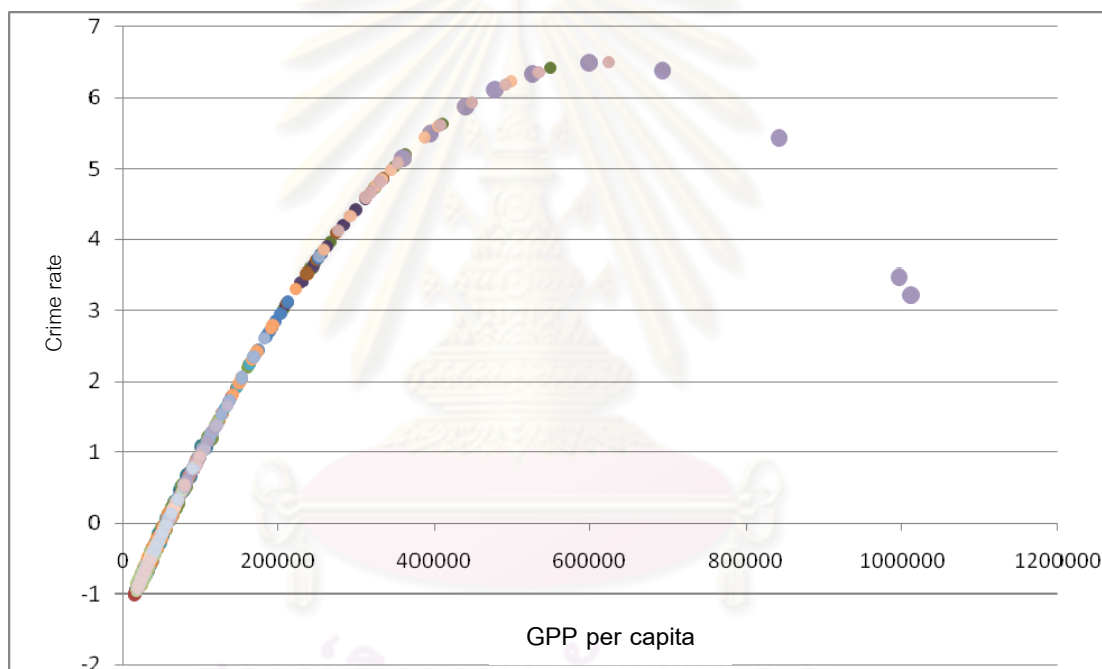
หากกระทำความผิดแล้วจึงสามารถหลบหนีได้โดยสะดวก ทำให้ยากต่อการติดตามตัวมาดำเนินคดี ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ กุศล สุนทรธาดา (1997) และมนตรี ชะโนวรรณ (2002) ที่พบว่า การเข้ามาทำงานของแรงงานต่างด้าว นั้นส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด นอกจากนี้ แรงงานต่างด้าว นั้นยังส่งผลกระทบต่อในแง่ของความหวาดกลัวของประชาชนในพื้นที่ดังรายงานของกองวิจัยและพัฒนา สำนักงานตำรวจแห่งชาติในเรื่องอาชญากรรมที่เกิดจากแรงงานต่างด้าว พบว่าประชาชนในพื้นที่เกินกว่าครึ่งหนึ่งมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกิดจากแรงงานต่างด้าว โดยจะกลัวมากที่สุดในขณะที่อยู่นอกบ้านเวลากลางคืน

กลุ่มตัวแปรทางเศรษฐกิจ ประกอบด้วย กำลังสองของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP^2) ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP) อัตราการว่างงาน ค่าจ้างขั้นต่ำ สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด และสัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด ตามทฤษฎี Crime and Punishment แล้วความสัมพันธ์ของอัตราการเกิดอาชญากรรมกับผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP) ค่าจ้างขั้นต่ำ สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด และสัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้าม สำหรับอัตราการว่างงาน จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน โดยผลการศึกษาพบว่า

1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP) มีความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดอาชญากรรมในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อ GPP เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มขึ้น 0.0000026 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 ถึงแม้ว่าผลการศึกษานี้ไม่สอดคล้องกับหลักการของ Crime and Punishment ที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น แต่จากการศึกษาของ Stiglitz (2010) ที่ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) กับจำนวนคนคุกในประเทศต่างๆ พบว่าประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มี GDP สูง แต่กลับมีจำนวนคนคุกมากที่สุดในโลก โดยมีจำนวนคนคุกสูงถึง 738 คนต่อประชากร 100,000 คน สิงคโปร์อยู่อันดับที่ 15 มี 350 คน ส่วนไทยอยู่อันดับที่ 32 มี 256 คน ดังนั้น จากผลการศึกษาในครั้งนี้ สามารถสรุปได้ว่า การที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากรเพิ่มขึ้น ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ดังการศึกษาอัตราการเกิดอาชญากรรมใน

เบื้องต้นที่กล่าวมาแล้วในหัวข้อ 4.1 นั้น จะเห็นได้ว่าจังหวัดที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูงนั้น ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ชลบุรี สมุทรปราการ สมุทรสาคร ระยอง ภูเก็ต ซึ่งจังหวัดเหล่านี้เป็นจังหวัดที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากรสูงที่สุดของประเทศ เนื่องจากมีความเป็นเมืองหลวง เป็นจังหวัดอุตสาหกรรม และเป็นจังหวัดท่องเที่ยว ซึ่งการที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากรสูงแสดงถึงการที่จังหวัดนั้นมีสถานภาพทางเศรษฐกิจสูง

ภาพที่ 4.2 ภาพแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP) กับ อัตราการเกิดอาชญากรรม

ที่มา : จากการคำนวณ

และเมื่อพิจารณาผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP) ร่วมกับกำลังสองของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP^2) พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของ GPP^2 มีค่าเป็นลบ ($-2.09E-11$) และค่าสัมประสิทธิ์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP) มีค่าเป็นบวก ($2.57E-05$) ดังกราฟของสมการที่มีลักษณะเป็น Inversed - U Curve แสดงดังภาพที่ 4.2 ถึงแม้ว่าการที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากรเพิ่มสูงขึ้น อัตราการเกิดอาชญากรรมจะเพิ่มสูงขึ้นในระยะแรกนั้น เมื่อผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากรเพิ่มขึ้นเพียงพอ อัตราการ

เกิดอาชญากรรมจะสามารถลดลงได้ ทั้งนี้ในการที่เศรษฐกิจของประเทศมีการเติบโตสูงขึ้นนั้น สะท้อนถึงการที่มีระดับของกิจกรรมทางเศรษฐกิจสูง ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศมีรายได้เพิ่มสูงขึ้นและมีความกินดีอยู่ดีมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีปัญหาในเรื่องของความยากจนรวมไปถึงความเหลื่อมล้ำทางการกระจายรายได้อยู่ จึงทำให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น

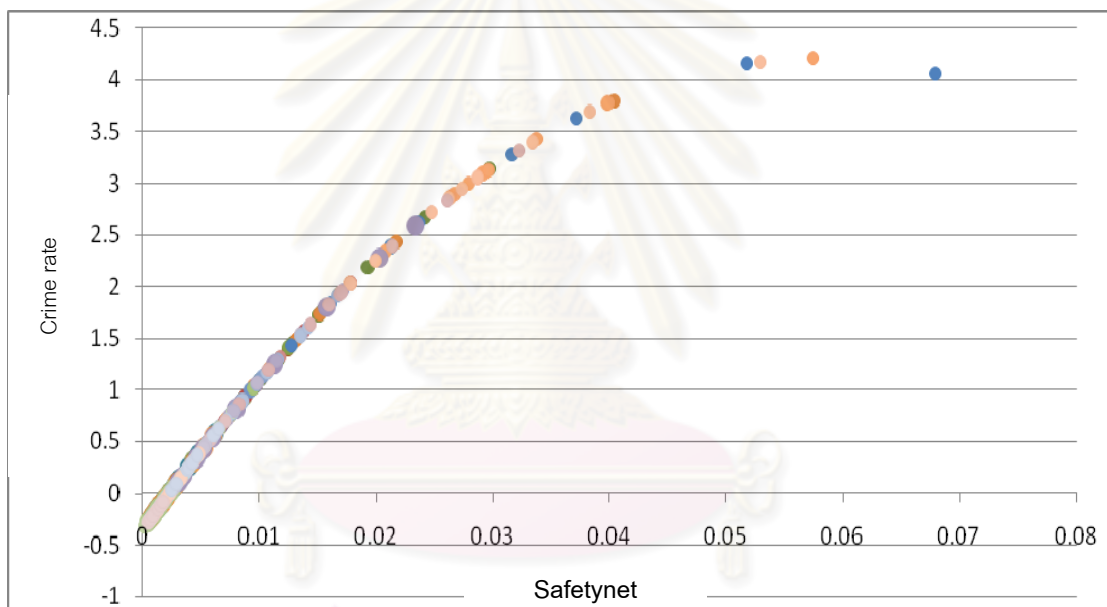
2) อัตราการว่างงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรม คือ เมื่ออัตราการว่างงานเพิ่มขึ้นหน่วย 1 ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มขึ้น 0.005365 และเมื่อพิจารณาถึงอัตราการเกิดอาชญากรรมในแต่ละประเภทของอาชญากรรมแล้วพบว่า อัตราการว่างงานยังมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์ และสะเทือนขวัญ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.1 และอัตราการเกิดอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เนื่องจากอัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้นนั้นแสดงถึงความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจของครอบครัวที่ลดลง ซึ่งนำไปสู่การเข้าถึงปัจจัยที่ใช้ในการดำรงชีวิตลดลง จึงมีแรงจูงใจที่จะก่ออาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นโดยเฉพาะอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์ ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Nilsson and Agell (2003) ที่พบว่าเมื่ออัตราการว่างงานเพิ่มสูงขึ้นทั้งในภาวะตลาดแรงงานปกติและตลาดแรงงานผันผวนจะส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นโดยเฉพาะอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์ รวมไปถึงการศึกษาของ Saridakis and Spengler (2009) และ Baharom and Habibullah (2009) ที่พบว่าเมื่ออัตราการว่างงานเพิ่มสูงขึ้นจะส่งผลให้จำนวนคดีที่เกี่ยวกับทรัพย์สินเพิ่มสูงขึ้นด้วย

3) ค่าจ้างขั้นต่ำ พบว่าอัตราการเกิดอาชญากรรมมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับค่าจ้างขั้นต่ำ โดยผลจากการศึกษาพบว่า เมื่อค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มสูงขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง 0.01 ซึ่งการที่มีค่าจ้างขั้นต่ำที่สูงขึ้นนั้นเปรียบเสมือนการมีรายได้ที่เพิ่มสูงขึ้น มีแนวโน้มที่จะกินดีอยู่ดีมากขึ้น จึงส่งผลให้แรงจูงใจในการก่ออาชญากรรมลดลง โดยผลการศึกษานี้สอดคล้องกับทฤษฎี Crime and Punishment และการศึกษาของ Cornwell (1990) Hansen and Machin (2001) ที่พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างขั้นต่ำกับอัตราการเกิดอาชญากรรมมีทิศทางตรงกันข้าม

4) สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัดมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรม เมื่อสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัดเพิ่มสูงขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มขึ้น 158.468 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.1 แต่ทั้งนี้ผลการศึกษาไม่

สอดคล้องทฤษฎี Crime and Punishment ที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น เนื่องจากในการที่สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัดเพิ่มสูงขึ้นแต่อัตราการเกิดอาชญากรรมกลับเพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วยนั้น เนื่องจากผู้ที่ได้รับการคุ้มครองในระบบประกันสังคมนั้นเป็นผู้ที่มีงานทำอยู่แล้ว โดยกองทุนประกันสังคมนี้มิได้ครอบคลุมไปถึงทุกคนในสังคม ซึ่งผู้ที่ก่ออาชญากรรมนั้นอยู่นอกเหนือจากการคุ้มครองตามระบบนี้

ภาพที่ 4.3 ภาพแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP) กับ อัตราการเกิดอาชญากรรม

ที่มา : จากการคำนวณ

และเมื่อพิจารณาสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัดร่วมกับกำลังสองของสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด (Safetynet²) นั้นพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัดมีค่าเป็นบวก (158.468) และค่าสัมประสิทธิ์ของกำลังสองของสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัดมีค่าเป็นลบ (-1375.47) ดังกราฟของสมการที่มีลักษณะเป็น Inversed – U Curve แสดงดังภาพที่ 4.3 ถึงแม้ว่าการที่สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัดเพิ่มสูงขึ้น อัตราการเกิดอาชญากรรมจะเพิ่มสูงขึ้นในระยะแรกนั้น เมื่อสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อ

กำลังแรงงานในจังหวัดเพิ่มขึ้นเพียงพอ อัตราการเกิดอาชญากรรมจะสามารถลดลงได้ ทั้งนี้ในการที่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศมีหลักประกันทางสังคม ทำให้มีความมั่นคงในการดำรงชีวิตมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีความครอบคลุมในเรื่องของหลักประกันสังคมนี้ยังมีได้ครอบคลุมถึงประชาชนทั้งหมดของประเทศ จึงทำให้อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น

5) สัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัดมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราการเกิดอาชญากรรม เมื่อสัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัดเพิ่มสูงขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง $2.01E-06$ อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับ 0.01 เนื่องจากเมื่อคนมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นนั้นจะทำให้มีต้นทุนในการก่ออาชญากรรมสูงขึ้นตามไปด้วย ดังนั้นในการพิจารณาถึงต้นทุนในการก่ออาชญากรรมเปรียบเทียบกับผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับนั้น ต้นทุนค่าเสียโอกาสที่จะเกิดขึ้นสูงกว่าประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ จึงส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Lochner (2010) ที่พบว่าเมื่อระดับการศึกษาสูงขึ้นแล้วอัตราการเกิดอาชญากรรมจะลดลงเนื่องจากการที่คนมีศึกษาที่สูงขึ้นนั้นส่งผลให้มีรายได้สูงขึ้น ได้อยู่ในสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ดี ประกอบกับมนุษย์มีเหตุมีผล (Rational) เขาก็จะกลัวการทำความผิด (Risk Avers) ทำให้การประเมินต้นทุนค่าเสียโอกาสในการก่ออาชญากรรมมีค่าสูง จึงเป็นสาเหตุให้อัตราการเกิดอาชญากรรมจึงลดลงได้ นอกจากนี้แล้วการศึกษาของ Harlow (2003) พบว่านักโทษในเรือนจำกลางของสหรัฐอเมริกา ร้อยละ 59 มีการศึกษาต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษา และการศึกษาของ Buonanno and Leonida (2006) ซึ่งสอดคล้องกับกับการศึกษาของ Harlow คือ ร้อยละ 75 ของนักโทษในอิตาลีมีการศึกษาต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษา

4.1.2 ผลการศึกษาปัจจัยในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ

สำหรับการศึกษาปัจจัยในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจนั้นสามารถพิจารณาได้จากสัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมด พบว่าอัตราการเกิดอาชญากรรมนั้นมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับสัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมด ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎี Crime and Punishment และยังคงสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Cornwell (1994) ที่พบว่าเมื่อมีโอกาสที่จะถูกจับกุมได้เพิ่มสูงขึ้นนั้นจะส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง โดยผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า เมื่อสัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมดเพิ่มขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง 1.726 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01

ซึ่งสัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมดนี้ มีนัยแสดงถึงประสิทธิภาพการทำงานของตำรวจ ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า หากตำรวจมีประสิทธิภาพในการทำงานสูงขึ้น อัตราการเกิดอาชญากรรมจึงลดลงได้ อีกทั้งประสิทธิภาพในการทำงานของตำรวจยังเป็นต้นทุนในการก่ออาชญากรรม การเพิ่มขึ้นของประสิทธิภาพการทำงานของตำรวจนี้จึงส่งผลให้ต้นทุนในการก่ออาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้นเป็นสาเหตุให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง

4.2 ผลการศึกษาอัตราการเกิดอาชญากรรมแยกเป็นรายประเภท

ในส่วนนี้จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเกิดอาชญากรรมแยกเป็นรายประเภท ทั้ง 5 ประเภทตามการแบ่งประเภทอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้แก่ 1.คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ 2.คดีชีวิตร่างกายและเพศ 3.คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน 4.คดีที่น่าสนใจ และ 5.คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย โดยผลการศึกษาพบว่า

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัด และสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรมในทุกประเภทคดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าวกับอัตราการเกิดอาชญากรรมรวมทั้ง 5 ประเภท

สำหรับอัตราการว่างงาน แม้จะไม่มีนัยสำคัญในการอธิบายอัตราการเกิดอาชญากรรมรวมทั้ง 5 ประเภท แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายประเภทของคดีนั้นพบว่า อัตราการว่างงานมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับคดีประเภทอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 กล่าวคือ เมื่ออัตราการว่างงานเพิ่มสูงขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญเพิ่มขึ้น 0.001

ในส่วนของจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่นั้น นอกจากจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรมรวม 5 ประเภทแล้ว จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่ยังมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับคดีชีวิตร่างกายและเพศ คดีที่น่าสนใจ และคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย กล่าวคือ เมื่อจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่เพิ่มสูงขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมในคดีชีวิตร่างกายและเพศเพิ่มขึ้น $1.59E-05$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 คดีที่น่าสนใจเพิ่มขึ้น $1.8E-05$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 และคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายเพิ่มขึ้น $2.91E-04$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01

สำหรับสัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด แม้จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราการเกิดอาชญากรรมรวม 5 ประเภท แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายประเภทของอาชญากรรมพบว่า สัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัดมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับคดีที่น่าสนใจ เช่น คดียักยอกและฉ้อโกง กล่าวคือ เมื่อสัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัดเพิ่มสูงขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมในคดีที่น่าสนใจเพิ่มขึ้น $2.8E-07$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 เนื่องจากเมื่อคนมีการศึกษาที่สูงขึ้นนั้นทำให้ทราบถึงช่องทางในการก่ออาชญากรรม มีการใช้เทคนิคที่มีประสิทธิภาพสูงในการกระทำผิดและยากต่อการสืบสวน

และในส่วนของความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่นั้น แม้ในภาพรวมจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราการเกิดอาชญากรรมรวม 5 ประเภทนั้น แต่อย่างไรก็ตามหากพิจารณาแยกเป็นรายประเภทของคดีอาชญากรรมกลับพบว่า พื้นที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นนั้น จะพบการเกิดคดีประเภทอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ คดีที่น่าสนใจและคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายในระดับที่สูง โดยเมื่อความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่เพิ่มสูงขึ้น 1 หน่วย ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมประเภทอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญเพิ่มขึ้น $3.45E-05$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์เพิ่มสูงขึ้น $5.01E-05$ คดีที่น่าสนใจเพิ่มสูงขึ้น $1.41E-04$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 และคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายเพิ่มขึ้น $9.9E-04$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาของสุกิจ สมณะ ที่พบว่าจังหวัดที่มีความเป็นเมืองสูง จะมีสถานภาพในทางเศรษฐกิจสูงมีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น ดังนั้นจะมีเป้าหมายในการกระทำผิดได้มากกว่าพื้นที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่เบาบาง

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.3 ผลการประมาณค่าอัตราการเกิดอาชญากรรมกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ภายนอกและปัจจัยขั้วการเกิดอาชญากรรม แยกเป็นรายประเภท

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อัตราการเกิดอาชญากรรม (คดี / ประชากร 1,000 คน)				
	ประเภทที่ 1 คดีอุกฉกรรจ์และ สะเทือนขวัญ	ประเภทที่ 2 คดีชีวิต ร่างกาย และ เพศ	ประเภทที่ 3 คดีประทุษร้ายต่อ ทรัพย์สิน	ประเภทที่ 4 คดีที่น่าสนใจ	ประเภทที่ 5 คดีที่รัฐเป็น ผู้เสียหาย
Constant	-0.143*** (-1.79)	0.831982* (3.979567)	-0.59568*** (-1.58909)	-0.95746* (-3.24704)	-1.48303 (-0.72588)
กำลังสองของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด	-1.75E-13** (-2.45)	-7.05E-13* (-3.80049)	-2.12E-12* (-6.36529)	-6.76E-13* (-2.58497)	-1.72E-11* (-9.5047)
ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด	3.39E-07* (4.22)	8.21E-07* (3.927448)	3.01E-06* (8.034955)	1.34E-06* (4.534825)	2.02E-05* (9.877302)
อัตราการว่างงาน	0.002*** (1.62)	-0.0019 (-0.72102)	0.003023 (0.639392)	0.003587 (0.964602)	-0.00098 (-0.03817)
ค่าจ้างขั้นต่ำ	-2.2E-05 (-0.56)	-0.001 (-1.16406)	-0.001 (-0.54801)	-0.003** (-2.4274)	-0.004 (-0.43412)
กำลังสองของสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุน ประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด	-3.89042 (-0.18)	-179.869* (-3.3157)	-605.616* (-6.22629)	-567.915* (-7.42249)	-18.1778 (-0.03429)
สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลัง แรงงานในจังหวัด	-0.82232 (-0.62)	12.38749* (3.604429)	48.4536* (7.86307)	41.08028* (8.474867)	57.36933*** (1.708158)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ) ผลการประมาณค่าอัตราการเกิดอาชญากรรมกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ภายนอกและปัจจัยบ่งชี้การเกิดอาชญากรรม แยกเป็นรายประเภท

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อัตราการเกิดอาชญากรรม (คดี / ประชากร 1,000 คน)				
	ประเภทที่ 1 คดีอุกฉกรรจ์และ สะเทือนขวัญ	ประเภทที่ 2 คดีชีวิต ร่างกาย และ เพศ	ประเภทที่ 3 คดีประทุษร้ายต่อ ทรัพย์สิน	ประเภทที่ 4 คดีที่น่าสนใจ	ประเภทที่ 5 คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย
จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่	3.46E-06 (1.452078)	-1.59E-05* (-2.55835)	-6.87E-07 (-0.06175)	1.80E-05** (2.057752)	0.000297* (4.908233)
สัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด	6.50E-08 (1.450844)	1.09E-07 (0.934203)	1.15E-07 (0.549762)	2.80E-07*** (1.698167)	-2.58E-06** (-2.2634)
สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัด	1.551911 (0.733799)	-0.9618 (-0.17465)	19.76806** (2.001929)	13.37694*** (1.722165)	112.1295** (2.083467)
ความหนาแน่นประชากรต่อพื้นที่	3.45E-05** (2.399687)	-7.24E-05*** (-1.93455)	5.01E-05** (0.746993)	0.000141*** (2.678625)	-0.00099* (-2.70273)
อัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดพื้นที่ติดกัน	-0.00155 (-0.99013)	-0.00317 (-0.77471)	0.028724* (3.920132)	0.025171* (4.367001)	0.498037* (12.47096)
สัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมด	0.001199 (0.160263)	0.163782* (8.408469)	0.099655* (2.853394)	0.056044** (2.039991)	-2.04657* (-10.7516)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ) ผลการประมาณค่าอัตราการเกิดอาชญากรรมกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม ภายนอกและปัจจัยบ่งชี้การเกิดอาชญากรรม แยกเป็นรายประเภท

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อัตราการเกิดอาชญากรรม (คดี / ประชากร 1,000 คน)				
	ประเภทที่ 1 คดีอุกฉกรรจ์และ สะเทือนขวัญ	ประเภทที่ 2 คดีชีวิต ร่างกาย และ เพศ	ประเภทที่ 3 คดีประทุษร้ายต่อ ทรัพย์สิน	ประเภทที่ 4 คดีที่น่าสนใจ	ประเภทที่ 5 คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 1	0.277938* (4.414676)	-0.24866*** (-1.51677)	1.085103* (3.691447)	1.386899* (5.997965)	4.768515* (2.976399)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 2	0.291339* (4.441253)	-0.27788*** (-1.62677)	1.094572 (3.573761)	1.462868* (6.071832)	4.916094* (2.944988)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 3	0.194539* (3.104379)	-0.54924* (-3.36583)	0.623001** (2.129274)	1.259916* (5.474164)	5.984097* (3.752526)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 4	0.213253* (3.385673)	-0.58157* (-3.54578)	0.668116** (2.271831)	1.348346* (5.82853)	6.155472* (3.840325)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 5	0.23612* (3.647216)	-0.57257* (-3.39638)	0.59858** (1.980278)	1.282058* (5.391942)	4.093821* (2.484935)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 6	0.265147* (4.096516)	-0.43326* (-2.57064)	0.866711* (2.867981)	1.383996* (5.821977)	4.782695* (2.903736)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ) ผลการประมาณค่าอัตราการเกิดอาชญากรรมกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม กายภาพและปัจจัยบ่งชี้การเกิดอาชญากรรม แยกเป็นรายประเภท

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อัตราการเกิดอาชญากรรม (คดี / ประชากร 1,000 คน)				
	ประเภทที่ 1 คดีอุกฉกรรจ์และ สะเทือนขวัญ	ประเภทที่ 2 คดีชีวิต ร่างกาย และ เพศ	ประเภทที่ 3 คดีประทุษร้ายต่อ ทรัพย์สิน	ประเภทที่ 4 คดีที่น่าสนใจ	ประเภทที่ 5 คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 7	0.297189* (4.608396)	-0.26045* (-1.55097)	0.981047* (3.258225)	1.338006* (5.649142)	5.188902* (3.161904)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 8	0.371717* (5.641005)	-0.08696* (-0.50677)	1.071356* (3.482194)	1.331741* (5.502654)	5.510533* (3.286207)
พื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 9	0.445528* (6.938044)	-0.31019*** (-1.85501)	1.15467* (3.851186)	1.511244* (6.407734)	4.193829* (2.56643)
R-squared (R ²)	0.612419	0.621144	0.766712	0.624151	0.701442
Adjusted R-squared	0.601376	0.610349	0.760064	0.613442	0.692935
Number of observations	759	759	759	759	759

ที่มา: จากการคำนวณ

หมายเหตุ 1 : * , ** , *** คือ ระดับนัยสำคัญที่ 99%, 95%, 90% ตามลำดับ

หมายเหตุ 2 : ค่าในวงเล็บ คือค่า t-Statistic.

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

ในปัจจุบันนี้แนวโน้มของการเกิดอาชญากรรมได้เพิ่มสูงขึ้นและมีรูปแบบที่สลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับในอดีตที่ผ่านมา โดยอาชญากรรมนั้นได้นำมาซึ่งความสูญเสียทั้งต่อตัวผู้ก่ออาชญากรรมเอง เหยื่อของอาชญากรรมตลอดจนถึงสังคมส่วนรวม ทั้งในทางเศรษฐกิจ ที่จะต้องสูญเสียทรัพยากรในการที่จะป้องกัน แก้ไขปราบปราม ฟื้นฟู และบำบัด นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อไปถึงความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งปัญหาอาชญากรรมนี้ได้สะท้อนถึงความเสื่อมโทรมของสังคม

หากทำการพิจารณาถึงแรงจูงใจในการก่ออาชญากรรมในมุมมองทางเศรษฐศาสตร์ตามหลัก Cost – Benefit โดยมีสมมติฐานว่ามนุษย์เป็นผู้ที่มีเหตุผล (Rational) สาเหตุของการก่ออาชญากรรมนั้นเกิดจากการพิจารณาถึงผลประโยชน์ที่คาดหวังเปรียบเทียบกับต้นทุนที่คาดว่าจะได้รับจากการก่ออาชญากรรม หากพิจารณาแล้วว่าเกิดผลประโยชน์มากกว่าต้นทุนแล้วก็จะทำการก่ออาชญากรรมขึ้น อย่างไรก็ตามในการที่จะลดอัตราการเกิดอาชญากรรมนั้นจะต้องทำการเพิ่มต้นทุนที่คาดว่าจะได้รับให้สูงกว่าผลประโยชน์ที่คาดหวังก็จะเป็นการยับยั้งการเกิดอาชญากรรมได้ ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มโอกาสในการที่จะจับกุมผู้กระทำความผิดให้สูงขึ้น โดยการเพิ่มกำลังตำรวจ หรือ เพิ่มบทลงโทษให้สูงขึ้น

ในการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเกิดอาชญากรรมกับตัวแปรทางเศรษฐกิจ สังคมและกายภาพของประเทศไทย รวมถึงผลจากการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธี Ordinary Least Square (OLS) ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลภาคตัดขวาง (Panel Data) เป็นรายจังหวัด ทั้ง 76 จังหวัดในประเทศไทย ระหว่างปีพ.ศ.2542–2551

ในบทนี้จะสรุปความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเกิดอาชญากรรมกับตัวแปรทางเศรษฐกิจ สังคม และกายภาพของประเทศไทย รวมถึงการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจที่มีต่ออาชญากรรม พร้อมทั้งข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

5.1 สรุปผลการศึกษา

การศึกษาถึงอัตราการเกิดอาชญากรรมรวมทั้ง 5 ประเภทของประเทศไทยในเบื้องต้น โดยนำอัตราการเกิดอาชญากรรมเฉลี่ยทั้ง 5 ประเภทต่อประชากร 1,000 คน ของแต่ละจังหวัดในปี พ.ศ.2551 เปรียบเทียบกับค่าเกณฑ์ค่าเป้าหมายทางการพัฒนาที่ยั่งยืนในด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความมั่นคงในการดำรงชีวิตของประชาชน ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งมีค่าเกณฑ์ค่าเป้าหมาย ณ ระดับ 1.2 คดีต่อประชากร 1,000 คนนั้น พบว่า จังหวัดที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูงสุด 3 กลุ่มแรกได้แก่ กรุงเทพมหานคร และชลบุรี รองลงมาเป็นอันดับ 2 คือ จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรปราการและภูเก็ต รองลงมาอันดับ 3 ได้แก่ จังหวัดนครปฐม ปทุมธานี ระยอง ชุมพรและระนอง โดยกลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูงนั้น เป็นจังหวัดที่มีลักษณะของความเป็นเมืองหลวงและปริมณฑล เป็นจังหวัดอุตสาหกรรม เป็นเมืองท่องเที่ยว ซึ่งจะมีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสูง

จากผลการศึกษาดังที่ได้แสดงไว้แล้วในบทที่ 4 นั้นสามารถสรุปได้ดังนี้

5.1.1 ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และกายภาพกับอัตราการเกิดอาชญากรรม

ปัจจัยด้านกายภาพ

ปัจจัยด้านกายภาพนั้นพบว่า ความหนาแน่นประชากรต่อพื้นที่ในภาพรวมส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง ส่วนอัตราการเกิดอาชญากรรมในจังหวัดพื้นที่ติดกัน และจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อพื้นที่ มีผลกระทบต่ออัตราการเกิดอาชญากรรมในทางบวก

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร ซึ่งสะท้อนถึงระดับของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และความคุ้มครองของการมีหลักประกันทางสังคม โดยพิจารณาจากสัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรม หากปัจจัยเหล่านี้มีได้สูงเพียงพอ ก็มิได้ทำให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลงได้ สำหรับสัดส่วนของแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงการมีต้นทุนในการก่ออาชญากรรมที่สูง จะมีผลในทางลบกับอัตราการเกิดอาชญากรรม

ปัจจัยด้านสังคม

ปัจจัยด้านสังคมสามารถพิจารณาได้จาก สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อกำลังแรงงานในจังหวัด มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเกิดอาชญากรรม

5.1.2 การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ

สำหรับผลจากการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจที่มีต่ออัตราการเกิดอาชญากรรม พิจารณาได้จากตัวแปรสัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมด ซึ่งมีนัยถึงประสิทธิภาพการทำงานของตำรวจ โดยตัวแปรสัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมดเพิ่มสูงขึ้นส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง

5.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และกายภาพเป็นปัจจัยที่มีผลต่ออัตราการเกิดอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวประชากร สัดส่วนของผู้ที่มีการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อกำลังแรงงานในจังหวัด สัดส่วนของผู้ประกันตนในกองทุนประกันสังคมต่อกำลังแรงงานในจังหวัด ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ และสัดส่วนของแรงงานต่างด้าวต่อประชากรในจังหวัด ดังนั้นรัฐบาลหรือผู้กำหนดนโยบายจึงควรกำหนดนโยบายในด้านต่างๆ ดังนี้

เพิ่มระดับการศึกษาให้แก่คนในสังคม โดยการเพิ่มการศึกษานั้นเปรียบเสมือนการเพิ่มต้นทุนในการก่ออาชญากรรมสำหรับคนที่คิดจะก่ออาชญากรรม

เพิ่มการเพิ่มหลักประกันให้ครอบคลุมคนส่วนใหญ่ในสังคมให้มากเพียงพอ ก็จะมีแนวโน้มที่จะช่วยลดอัตราการเกิดอาชญากรรมได้

ผู้วางนโยบายควร رصدชั้นในพื้นที่ที่มีแรงงานต่างด้าวอยู่อาศัยมากเป็นพิเศษ นอกจากนี้ควรให้ความรู้แก่แรงงานต่างด้าวถึงผลเสียจากการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศไทย

สำหรับพื้นที่ที่มีความหนาแน่นของประชากรน้อยนั้น ส่งผลมีโอกาสนในการก่ออาชญากรรมสูง ดังนั้นควรที่จะมีการจัดวางกำลังของตำรวจเพื่อดูแลพื้นที่ดังกล่าวเป็นพิเศษ

2. จากการศึกษาผลจากการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ ที่พบว่าเมื่อสัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมดเพิ่มขึ้น ซึ่งมีแนวโน้มว่าประสิทธิภาพการทำงานของตำรวจสูงขึ้นนั้น ส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง ดังนั้นควรที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของตำรวจให้สูงขึ้น โดยการเพิ่มโอกาสหรือความน่าจะเป็นในการจับกุมผู้กระทำความผิด เนื่องจากหากมีการจับกุมและดำเนินคดีที่มากขึ้น มีแนวโน้มที่จะช่วยทำให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง

3. ในการศึกษาถึงประเภทของคดีอาชญากรรมนั้น จากผลการศึกษาพบว่า เมื่อประชาชนมีความอยู่ดีกินดี มีงานทำ ส่งผลถึงอัตราการเกิดอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ดังนั้นผู้วางนโยบายจึงควรส่งเสริมให้ประชาชนมีความอยู่ดีกินดีและมีงานทำ ก็จะมีแนวโน้มที่จะช่วยลดการเกิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ สำหรับความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่นั้น พบว่าจังหวัดที่มีความหนาแน่นของประชากรน้อย ส่งผลถึงอัตราการเกิดอาชญากรรมประเภทคดีที่น่าสนใจ ดังนั้นควรมีการจัดวางกำลังของตำรวจให้มีความสอดคล้องกับพื้นที่นั้นๆ เพื่อเป็นการป้องกันการเกิดอาชญากรรม

5.3 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาถึงประสิทธิภาพของตำรวจนั้น นอกจากสัดส่วนของการจับได้ต่อการแจ้งคดีทั้งหมด ซึ่งได้นำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้แล้ว ยังสามารถศึกษาได้จาก จำนวนตำรวจต่อประชากรในพื้นที่ หรือ งบประมาณของตำรวจในส่วนที่ใช้ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

2. ควรศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นของความรุนแรงของบทลงโทษกับอัตราการเกิดอาชญากรรม ซึ่งตามทฤษฎี Crime and Punishment กล่าวว่าหากความรุนแรงของบทลงโทษมากขึ้น จะส่งผลให้อัตราการเกิดอาชญากรรมลดลง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กวี วรภิน. 2546. แอตลัสประเทศไทย รัฐกิจรายจังหวัด. กรุงเทพฯ : พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).

กุศล สุนทรธาดา. 2540. กระบวนการจ้างแรงงานข้ามชาติที่ล้นกลบเข้าเมืองและความเห็นของภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง. โครงการวิจัยเรื่องทางเลือกนโยบายการนำเข้าแรงงานข้ามชาติ ของประเทศไทย สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

ญาณพล ยั่งยืน, ร้อยตำรวจโท. 2525. การศึกษาด้านนิเวศวิทยาเพื่อวางแผนป้องกันอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร (ฝั่งพระนคร). วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาผังเมือง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. 2531. อาชญาวิทยา : สหวิทยาว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม. โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.

ผดุง อารยะวิญญู. 2542. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.

พรชัย ชันดี, ธัชชัย ปิตะนีละบุตร และอัศวิน วัฒนวิบูลย์. 2543. ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย.

มนตรี ชะโนวรรณะ. 2545. ผลกระทบของการใช้แรงงานต่างด้าวในอุตสาหกรรมเกษตรของจังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการธุรกิจเกษตร คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

วรยา ไทพาณิชย์. 2543. ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์เพื่อศึกษาการกระจายทางพื้นที่ของอาชญากรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภูมิศาสตร์ ภาควิชาภูมิศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมศักดิ์ ศรีกำเนิด. 2552. บทบาทของข่าวอาชญากรรมกับการชี้หน้าในคนสังคม. เอกสารวิชาการ การอบรมหลักสูตรผู้บริหารการสื่อสารมวลชนระดับกลาง (บสก.) รุ่นที่ 1 สถาบันอิศรา มูลนิธิพัฒนาสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย.

สิทธิพร เจริญพุดม และคณะ. 2551. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์ของนักโทษเด็ดขาดคดีอุกฉกรรจ์ เรือนจำกลางนครราชสีมา. รายงานวิจัยการฝึกอบรมหลักสูตร “นักบริหารระดับกลาง” รุ่นที่ 7 กระทรวงยุติธรรม.

สุกิจ สมณะ, ร้อยตำรวจตรี .2531. ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทย การวิเคราะห์ข้อมูลระดับจังหวัด.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิจัยประชากรและสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

อัครณพ ชูบำรุง. 2527. ทฤษฎีอาชญาวิทยา.กรุงเทพฯ: O.S. Printing House.

อัครณพ ชูบำรุง. 2532. สาเหตุแห่งการเกิดอาชญากรรมตามหลักพระพุทธศาสนา. วารสารเกษตรศาสตร์ (สังคม) 10, 213 – 221.

ภาษาอังกฤษ

A.H. Baharom and Muzafa Shah Habibullah. 2009. Crime and Income Inequality: The Case of Malaysia. Journal of Politics and Law 2: 1-16.

Anna Nilsson and Jonas Agell. 2002. Crime and unemployment: The Swedish evidence. The research reported in this paper is funded by the Office of Labour Market Policy Evaluation (IFAU)

Anna Nilsson and Jonas Agell. 2003. Crime, unemployment and labor market programs in turbulent times. The research reported in this paper is funded by the Office of Labour Market Policy Evaluation (IFAU)

Anna Nilsson and Jonas Agell. 2004. Income inequality and crime: The case of Sweden. The research reported in this paper is funded by the Office of Labour Market Policy Evaluation (IFAU)

Christopher Cornwell and William N.Trumbull. 1994. Estimating the Economic Model of Crime with Panel Data. The Review of Economics and Statistic 76: 360 - 366.

- Eoin O'Sullivan and Ian. 2003. Imprisonment and the Crime Rate in Ireland. The Economic and Social Review 34: 33 - 64.
- Gary S Becker. 1968. Crime and punishment: an economic approach. Journal of Political Economy 76: 169–217.
- George Saridakis and Hannes Spengler. 2009. Crime, Deterrence and Unemployment in Greece: A Panel Data Approach. Discussion Papers of DIW Berlin are indexed in RePEc and SSRN.
- Harlow, C.W. 2003. Education and Correctional Populations. U.S. Dept. of Justice, Bureau of Justice Statistics.
- Kirstine Hansen and Stephen Machin. 2001. Spatial Crime Patterns and the Introduction of UK Minimum Wage. Working Paper
- Lance Lochner. 2010. Education Policy and Crime. NBER Working Paper 15894.
- Nattavudh Powdthavee. 2005. Unhappiness and crime: Evidence from South Africa. Economica 72: 531-547.
- P. Buonanno and L. Leonida. 2006. Education and Crime: Evidence from Italian Regions. Applied Economics Letters 13: 709 – 713.
- Pia M. Orrenius and Roberto Coronado. 2005. The Effect of Illegal Immigration and Border Enforcement on Crime Rates along the U.S. – Mexico Border. CCIS Working Paper 131.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวสโรภาญจน์ เปี่ยมพงษ์สานต์ เกิดเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ.2529 สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรีเศรษฐศาสตรบัณฑิต ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปี 2550 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 2551

ศูนย์วิทยพักร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย